

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔθος Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουθέλ : Οἱ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετά-
φρασις Ἕ. Κ. (συνέχεια). — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ): ΑΝΤΩΝΙΝΑ,
μετάφρ. Λάμπρου Ἐρνάλη, (συνέχ.). — Eugène d'Auriac : Η ΜΟΝΑ-
ΧΗ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἔσυρε τὸν βρόχον δι' ὅλης τῆς δυνάμεώς της. (Σελ. 586).

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ
ΕΛΑΦΩΝ - ΠΕΡΑΜΑ

[Συλέχεια]

ΚΒ'

Ὁ γέρον μαρκήσιος δὲ Τανναὶ ἀπέθανεν ἀληθῶς.

Οἱ φιλάργυροι ἀποθνήσκουσιν ὡς πάντες οἱ ἄνθρωποι. Ἐρχεται καιρὸς, καθ' ὃν εἰσὶν ἠναγκασμένοι νὰ χωρισθῶσι τῶν προσφιλῶν αὐτοῖς θησαυρῶν. Ὁ κύριος δὲ Τανναὶ ἔκαμε πολὺ ν' ἀναμένωσιν οἱ κληρονόμοι του.

Γνωστὸν, ὅτι ἀπὸ εἰκοσαετίας ὁ γέρον διέμενεν εἰς τὰ ἐν Σεβὰν κτήματά του, ἔνθα ἐνεκλείσθη θησαυρίζων ἐν ἀνάσει καὶ περὶ οὐδενὸς ἄλλου φροντίζων εἰμὴ περὶ τῶν χρημάτων του. Ἀπελάμβανε δὲ τῆς ἡδονῆς τοῦ νὰ ἐπισκέπτηται τοὺς θησαυροὺς του, ὧν τὸ μυστικὸν εἶχεν ἀποκαλύψει μόνον εἰς τοὺς δύο ἐμπειπιστευμένους αὐτῷ, τὸν κύριον Διονύσιον καὶ τὸν πιστὸν Λαβράν.

Ἡ ἐνάτη τῆς ἐσπέρας πρὸ μικροῦ ἐσήμανε.

Τὸν Μάρτιον πλήρης ἐπικρατεῖ χειμῶν εἰς τὰ ὄρη τοῦ Μορβάν.

Ὁ καιρὸς ἦτο ξηρὸς καὶ ψυχρὸς.

Ὁ βορρᾶς ἔπνεεν ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν ἀνευ βροχῆς καὶ χιόνος. Τὴν νύκτα τὸ ψυχρὸς ἦν παγετῶδες, τὸ δὲ ἔδαφος τῶν δασῶν ἦτο σκληρὸν ὡσεὶ ἀπετελεῖτο ἐκ γρανίτου.

Μὲ τοιοῦτον καιρὸν οἱ κάτοικοι τοῦ Μορβάν διαμένονσιν ἤρεμοι παρὰ τὴν ἐστίαν, οἱ δὲ ὑλοτόμοι ἐπανέρχονται τὴν ἐσπέραν οἰκοὶ ἀπὸ τῆς τετάρτης καὶ ἡμισείας ὥρας.

Οὐδεὶς ἀγαπᾷ νὰ περιφέρηται ἐν τῇ ὀμίλῃ ἢ ὑπὸ τὸν παγετῶδη οὐρανόν, ἐκτὸς ἂν ὠθῆται, ὡς Σίμων ὁ πανοῦργος καὶ ἡ Ἀμώνη, ὑπὸ τοῦ ἀκατασχέτου πάθους τῆς λαθροθηρίας.

Αὐτοὶ οὐδ' ὑπὸ τοῦ βορρᾶ, οὐδ' ὑπὸ τῆς βροχῆς, οὐδ' ὑπὸ τῆς χιόνος ἐκωλύοντο.

Εἰς τὸν πύργον τοῦ Σεβὰν ἐπεκράτει ἔθος νὰ ἐγείρωνται λίαν πρῶι καὶ νὰ κατακλίνωνται ἐνωρὶς τὴν ἐσπέραν.

Ἦτο οἰκονομία φωτός.

Τὸ πολὺ, οἱ ὑπηρετῆται τοῦ μαρκησίου ἔμενον μίαν ἢ δύο μετὰ τὸ δεῖπνον ὥρας παίζοντες δόμινον ἢ παιγιόχαρτα εἰς τὰ μαγειρεῖα.

Δὲν εἶχον ἄλλως τε ἄλλην ὑπηρεσίαν καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ἡμέραν. Ἡ ὑπηρεσία γέροντος δὲν ἀπαιτεῖ τοσούτους ὑπηρετάς, ἀπὸ δὲ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς ἀνεψίφας του ὁ κύριος δὲ Τανναὶ διέμενε μεμονωμένος εἰς τὸν ὀλονὲν ἐρειπύμενον πύργον του, ὡς ὁ ἅγιος Συμεὼν ὁ Στυλῆτης ἐπὶ τοῦ στύλου του.

Τὴν νύκτα ἐκείνην, ἐκτὸς ὀλίγων φώτων λαμπόντων ἐν τοῖς μικροῖς τοῦ ἀνωτάτου ὀρόφου παραθύροις, ἢ πρόσοψις τοῦ πύργου ἦν σκοτεινή.

Ἡ σκιὰ αὐτοῦ διεγράφετο μέλαινα εἰς τὸν κατὰστερον οὐρανόν.

Κιτρινόχρου φῶς διεφαίνεται μόνον διὰ τῶν κιγκλιδῶν δωματίου τοῦ πρώτου ὀρόφου.

Ἦτο ἡ συνήθης κατοικία τοῦ πυργοδεσπότη. Ὁ κύριος Διονύσιος, ὁ ὀδοκοντοῦτης θαλαμηπόλος του, κατεκλίνετο εἰς χαμηλὸν δωμάτιον, ὅμοιον πρὸς τὰς κρύπτας, ἃς τινὰς κατεσκευάζον ἄλλοτε περὶ τῶν μεγάλων διαμερισμάτων, ὅπως ἐν αὐτοῖς κατοικῶσιν οἱ ἰδιαιτεροὶ ὑπηρετῆται τῶν κυριῶν.

Ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναὶ, περιτετυλιγμένος εἰς τὸν ἐρυθρὸν αὐτοῦ κοιτωνίτην περιεσφιγμένον διὰ ζωστήρος περὶ τὴν ὀσφύν, ὁμοιάζε πρὸς γέροντα μοναχὸν ἐγκεκλεισμένον ἐν τῷ μοναστηρίῳ του.

Εἰς μόνος λαμπτήρ ἦν ἐπὶ τινος τραπέζης παρὰ τὴν ἐστίαν, καὶ ἐπὶ τῆς τραπέζης ταύτης ἀπέθηκε μέγα χρηματικὸν ποσόν ὁ Λαβράν, ὅστις ἴστατο ὀρθίος ἐνώπιον τοῦ κυρίου του.

— Εἴπομεν λοιπὸν εἰς χαρτονομίσματα ἐξήκοντα τρεῖς χιλιάδες φράγκα, καὶ εἰς χρυσὸν εἰκοσιεπτὰ χιλιάδες, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Τανναὶ.

— Μάλιστα, κύριε μαρκήσιε.

Ὁ γέρον ἔψυσε τὰ χαρτονομίσματα, τὰ ἐμέτρησε δις προσεκτικῶς καὶ τὰ μετέβισαsen εἰς τὸν Διονύσιον, ὅστις ἐκάθητο πλησίον αὐτοῦ εἰς τὴν ἐτέραν τῆς τραπέζης πλευρᾶν.

— Εἶναι ἀκριβῆς ὁ λογαριασμός; ἠρώτησεν.

Ἐπὶ τῇ καταφατικῇ τοῦ θαλαμηπόλου ἀπαντήσῃ ἠγέρθη, ἠνέφξε χρηματοκιβώτιον ἐκτισμένον εἰς τὸν τοίχον, πλήρες τίτλων, μετοχῶν καὶ ἀξιών, ἔθηκε τὴν νέαν δέσμην καὶ ἐπανεέλεισε μετὰ προσοχῆς τὴν σιδηρὰν θύραν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ Διονύσιος ἔλυε τοὺς τὸν χρυσὸν περιέχοντας χαρτίνοους κυλίνδρους, οὓς ἐζύγριζεν εἰς τινὰ πλάστιγγα καὶ ἔχυνε κατὰ σωροὺς τὰ χρυσᾶ νομίσματα εἰς τὸ μέσον τῆς τραπέζης.

— Σωστά, εἶπεν. Εἰκοσιεπτὰ χιλιάδες.

Ὁ μαρκήσιος ἐκαθέσθη ἐκ νέου καὶ ἐβύθισε τὰς χεῖρας εἰς τὸν ἐκ λουδοβικεῶν σωρὸν ὡς ἐν λουτρῷ. Βεβαίως, προστίμα τὸν πυρρὸν καὶ ἀντηχοῦντα χρυσόν, τὸν ἀπαστράπτοντα ὡς ξανθῆς κόμη, ἀπὸ τὰ χρωῶγραφα καὶ τὰ κυανᾶ τῆς τραπέζης χαρτονομίσματα, ἅτινα πρὸ μικροῦ ἐκλείδωσεν ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ.

Ἐθηκε κατόπιν μετὰ προσοχῆς τὰς εἰκοσιεπτὰ χιλιάδας φράγκων ἐν δερματίνῳ σάκκῳ καὶ ἔδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν Λαβράν.

— Φέρε αὐτόν, διέταξε, σύ, ὅστις εἶσαι ρωμαλέος. Νὰ καὶ ἄλλαι ἀκόμη περισσεύει διὰ τὸν περισσευῶν. Ἄς καταβῶμεν, παιδιὰ μου. Θὰ ἀπολαύσετε θεάματος, τὸ ὅποσον ὅλος ὁ κόσμος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ σᾶς προσφέρει καὶ θὰ θαυμάσετε ὠραῖον σωρὸν ἐξ αὐτοῦ τοῦ μετάλλου, μὲ τὸ ὅποσον δύναται τις νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς ἰδιοτροπίας του καὶ νὰ κυριεύσῃ τῶν ἄλλων. Ἐμπρός!

Ὁ Λαβράν καὶ ὁ Διονύσιος ἐγνώριζον τὸν δρόμον.

Ὁ γέρον θαλαμηπόλος ἔλαβε φωνὴν καὶ προηγήθη τῆς συνοδίας φωτίζων.

Ὁ φύλαξ ἤρχετο ὀπισθεν μὲ τὸν σάκκον ἀνὰ χεῖρας. Προέκοψεν ἐπὶ τινος ἐπίπλου. Τὰ λουδοβικεῖα ἀντήχησαν ὡς κωδωνίσκοι.

— Χωρὶς θόρυβον, φίλε μου, χωρὶς θόρυβον. Δὲν πρέπει νὰ ἐξυπνήσῃ κανεὶς, εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Ὑπηρετήσόν με μὲ φρόνησιν. Δὲν θὰ σὲ λησμονήσω εἰς τὴν διαθήκην μου. Ἔσο βέβαιος.

— Εὐχαριστῶ, κύριε μαρκήσιε.

Ὁ Λαβράν ἦν εὐχαριστημένος ἐκ τῆς θέσεώς του.

Ἄλλοτε, κατὰ τοὺς χρόνους τῶν ὑποδοχῶν εἰς Σεβὰν, τῶν τόσῳ σπανίων τότε, ἔνεκα τῆς ἡλικίας τοῦ πυργοδεσπότη, κατελήφθη ὑπὸ τοῦ ἱλιγγου, ὃν προκαλεῖ ἡ θέα τῶν ὠραίων γυναικῶν μετὰ πολυτελείας καὶ κομψότητος ἐνδεδυμένων, τῶν ὀχημάτων, τῶν ἐορτῶν. Καὶ αὐτὸς ἐπεθύμησε τὸν πλοῦτον, ἀλλ' ὁ ἱλιγγος οὐτος ἦν παροδιός.

Ὁ Λαβράν ἀνέλαβε τὴν ἰσορροπίαν.

Ἠκολούθει τὸν κύριόν του χωρὶς κακόν τι νὰ σκέπτηται.

Διανοεῖτο μόνον ὅτι τὸ μέτριον ποσόν, ὅπερ ἔφερε θὰ τῷ ἐξησφάλιζε τὴν ἀνεσιν κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ γήρατός του, καὶ ὅτι ἂν ὁ μαρκήσιος τῷ ἐκληροδότηι τοῦτο ἐν τῇ διαθήκῃ του, δὲν θὰ ἐπεθύμει πλεῖστον.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες διήλθον σειράν διαδρόμων, ἀνήλθον κλίμακας καὶ κατήλθον ἄλλας, χωρὶς οὐδὲ σκιὰν νὰ συναντήσωσιν.

Εἶτα ἡ συνοδία ἀφίκετο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πύργου καὶ εἰσεχώρησεν εἰς ἐλικοειδῆ κλίμακα, ἣτις ἐφαίνετο ἄγουσα εἰς τὸ βάθος τῆς γῆς.

Δὲν ἦγεν ἐν τούτοις πολὺ μακρὰν, ἀλλ' ἀπέληγεν εἰς θολωτὸν ὑπόγειον, ὅπερ ὁ μαρκήσιος ἠνέφξεν αὐτὸς οὗτος διὰ μεγάλης κλειδός, ἣτις ἤνοιγε συγχρόνως καὶ κρυφίαν θύραν ἀγούσαν εἰς τὸν περιβόλον, κάτωθι μικροῦ παραθύρου κιγκλιδωτοῦ, δι' οὗ, καθ' ἣν στιγμήν ὁ γέρον εἰσήρχετο μετὰ τῶν ὑπηρετῶν του, διήρχοντο αἱ λευκαὶ τῆς σελήνης ἀκτῖνες κατὰ τὴν ἀνέφελον ἐκείνην νύκτα.

Ὁ Λαβράν καὶ ὁ Διονύσιος, οἵτινες πολλάκις τοῦ ἔτους ἐξετέλουν τὴν ὑπηρεσίαν ἐκείνην, οὐδεμίαν τῶν λεπτομερειῶν τούτων ἠγνόουν.

Πολλάκις ὁ μαρκήσιος ἐπεσκέπτετο μόνος τὸ ὑπόγειον ἐκεῖνο· σχεδὸν ὅμως πάντοτε εἰσήρχετο διὰ τοῦ περιβόλου, κρυπτόμενος ὀπισθεν τῶν συστάδων τῶν κλυπτουσῶν τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ τοίχου.

Εἰσελθὼν εἰς τὴν κρύπτην ἐκείνην, ἐστρωμένην διὰ μεγάλων ἐκ γρανίτου πλακῶν, ὁ φιλάργυρος ἀφῆκε στεναγμὸν εὐχαριστήσεως.

Ἐλαθεν ἀπὸ τοῦ θυλακίου του ὀρθοὺν κλειδίον καὶ εἰσήγαγεν ἐν ἐξ αὐτῶν εἰς τὸ κλειθρον χρηματοκιβωτίου, ὅπερ μόνον διὰ πελέκως θὰ ἠδύνατό τις νὰ διαρρήξῃ.

Τὸ κιβώτιον ἐκεῖνο ἐκαλύπτετο διὰ δρυῖνου περικαλύμματος, παρέχοντας αὐτῷ ὄψιν ἀρχαίου ἔρμαριου, λησμονηθέντος ἐκεῖ καὶ ἀπὸ αἰώνων εὐρωτιῶντος.

Ὅτε ἠνεώχθη ἐθαμβώθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἐπισκεπτῶν ὑπὸ τὸ ἔντονον τοῦ φανοῦ φῶς, τὸ ἀντανακλόμενον ἐπὶ τοῦ ὄγκου ἐκείνου τοῦ χρυσοῦ.

Βεβαίως ὁ ὄγκος ἐκεῖνος δὲν ἦτο ἴσος πρὸς τοὺς μυθώδεις σωρούς τῆς Χαλιμῆς· ἀλλ' ἡ ἀτάκτως ἐρριμμένη σωρεία τῶν λουδοβικείων ἠδύνατο νὰ διεγείρῃ τὴν πλεονεξίαν τῶν μάλλων ἀπλήστων.

Ὁ γέρον ἀκίνητος ἐμειδία ἐνώπιον τοῦ πλοῦτου ἐκείνου.

Κατέρωγε διὰ τῶν διαπύρων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν τὸν χρυσόν! Ἐκυψεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐθώπευσε διὰ τῶν σκελετωδῶν αὐτοῦ δακτύλων.

— Εἶναι φοβερόν, εἶπε, νὰ σκεφθῇ τις ὅτι πρέπει ν' ἀφήσῃ τόσα πλούτη.

— Εἰς τὸν ἕγγονόν σας, παρετήρησεν ὁ κύριος Διονύσιος μεθ' ὕφους πατρικοῦ.

— Εἰς αὐτὸν ἢ εἰς ἄλλους, τί μὲ ἐνδιαφέρει! Εἶμαι ζηλότυπος, ὑπέλαβεν ὁ γέρον διὰ φωνῆς τραχείας. Οὐδέποτε ἠθέλησα νὰ δικαιολογήσω τὰ ἐλαττώματά μου, κύριε Διονύσιε. Δὲν εἶμαι ὡς σύ, ὅστις προσποιεῖσαι τὸν ἐνάρετον. Ἦσο σώφρων, αἰδήμων, ἐγκρατής. Ταρτοῦφε!.. Λαβράνς, ὑπέλαβε μετὰ μικρὰν παῦσιν, κένωσε τὸν σάκκον... χωρὶς θόρυβον, φίλε μου, χωρὶς θόρυβον. Προσοχή.

Ὁ φύλαξ προὐχώρησε καὶ ἐκένωσε ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ σωροῦ τὸν σάκκον, ὃν ἔφερεν.

Ὁ χρυσὸς ἔρρευσε, συγκρατούμενος ὑπὸ τῶν στιβαρῶν τοῦ Λαβράνς χειρῶν. Νομίσματα τινα ἔμεινον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ σωροῦ καὶ ἀνύψωσαν αὐτὸν ὡς ἡ χιῶν τὴν κορυφὴν ὄρους.

Ὁ μαρκήσιος ἐμειδία ἐπιχαρίτως ἐνώπιον τοῦ εἰδώλου του, ὡς εἰ παρίστατο εἰς τὸ ὠραιότερον τῶν θεαμάτων καὶ ἤκουε τὴν μελωδικωτέραν μουσικὴν.

— Ἀχ! Διονύσιε, ἐψιθύρισεν εἰς ἡλικίαν εἰκοσι πέντε ἐτῶν, ὁποῖας ἀπολαύσεις διὰ τοῦ πλοῦτου αὐτοῦ! ὁποῖα τρυφή! ὁποῖα τέρψεις! Ὅποσαι συνειδήσεις θὰ ἐξηγοράζοντο! Ὅποσαι ἀθρόοιτες θὰ διεφθειρόντο! Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ἡ νεότης;

Καὶ ἤνωσε τὰς χεῖρας ἐνώπιον τοῦ χρηματοκιβωτίου ὡς εἰ ἰκέτευε τὸν Θεὸν νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὴν νεότητα!

— Καὶ νὰ συλλογισθῇ τις ὅτι πλησιάζει τὸ τέλος του! ἐγόγγυσε μετ' ἀπελπισίας. Πηγαίνωμεν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμάζετο νὰ κλείσῃ τὸ κιβώτιον, κατελήφθη ὑπὸ σπασμαδικοῦ τρόμου. Τὸ στόμα του συνεσπάσθη φρικῶδως, οἱ ὀφθαλμοὶ του αἴφνης διεσταλησαν καὶ ἀφῆκεν ἀναρθρον κραυγὴν.

Ὁ Διονύσιος ἐκράτησεν αὐτὸν διὰ τῶν ἀσθενῶν του χειρῶν καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ μετριάσῃ τὸ ἀπότομον τῆς πτώσεως.

Ὁ φύλαξ τὸν ἠτένιζεν ἔντρομος.

Ἦννόησεν ἀμέσως, ὅτι ἀπέθνησκε.

Καὶ ὁ θάνατος ἐκεῖνος ἠδύνατο νὰ ἦ καταστροφή δι' αὐτόν.

Ἴσως ἡ δικηθῆκη τοῦ μαρκησίου δὲν ὑπῆρχε καὶ τότε μακρὰ πᾶσα ἐλπὶς.

Ἡ πλεονεξία του διηγέρθη.

Ἀλλ' ὁ θαλαμηπόλος ἦτο ἐκεῖ ὡς πρόσκομμα· ὁ Διονύσιος ἦν ἀφοσιωμένος εἰς τὸν κύριόν του.

— Τί ἔχετε, κύριε; ἠρώτησεν.

— Πνίγομαι! ἐψιθύρισεν ὁ μαρκήσιος.

— Λαβράνς, ἀνέκραξεν ὁ Διονύσιος, ἄερα, ἀνοιξε τὴν θύραν... ἢ καλλίτερα, εἶναι περιττόν, ὁ αὐθέντης ἀποθνήσκει.

Ὁ φύλαξ ἐπλησίασε τὸν φανὸν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπιθανάτου.

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ μεγάλου οἴκου τῶν Τανναὶ ἐξέπνευσε.

Τὸ κακὸν ἦν ἀνεπανόρθωτον.

Ὁ Διονύσιος γονυπετῆς παρετήρησε τοὺς τελευταίους αὐτοῦ σπασμούς, ἐνῶ ὄρθιος πλησίον τῶν δύο γερόντων, ὧν ὁ μὲν ἦτο νεκρός, ὁ δὲ τόσῳ πλησίον τοῦ τάφου, ὁ Λαβράνς, ἐλκόμενος ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ ἐκείνου, ὅστις τῷ ἔφλεγε τοὺς ὀφθαλμούς, κατείχετο ὑπὸ σατανικῆς ἰδέας.

Ὁ χρυσὸς ἐκεῖνος ἐνέβαλεν αὐτὸν εἰς πειρασμόν. Πλέον τοῦ ἑκατομμυρίου! Ὁποῖος πλοῦτος!

Αὐτὸς μόνος καὶ ὁ Διονύσιος ἐγνωρίζον τὴν κρύπτην.

Ἀληθῶς ἠδύνατο νὰ μερισθῇ τὸν θησαυρὸν μετὰ τοῦ γηραίου θαλαμηπόλου· ἀλλ' ὁ Διονύσιος ἦτο ἔντιμος καὶ ἀφοσιωμένος τοῖς Τανναί. Ἄλλως τε τὰ πάθη δὲν ἐχώρουν πλέον εἰς τὴν ὑπὸ τῆς ἡλικίας παγωμένην ἐκείνην ψυχὴν καὶ τὸ ἐξηντλημένον καὶ ἀσθενὲς ἐκεῖνο σῶμα.

Νὰ πειραθῇ νὰ τὸν δελεάσῃ ἦν ὡς νὰ ἤθελε νὰ δηλητηριάσῃ τὸ ὕδωρ ποταμοῦ διὰ δηλητηρίου.

Ἀλλὰ, μὴ δυνάμενος ὁ Λαβράνς νὰ τὸν καταστήσῃ συνενοχόν του ἠδύνατο νὰ τὸν καταστήσῃ θύμᾳ του. Οὐδὲν εὐκολώτερον. Τὰ πάντα ἦσαν εὐνοϊκά· ἡ ἐρημία, ὁ τόπος, ἡ ὥρα.

Ἐν τούτοις ἐδίσταξε. Πάντα ταῦτα διεννοεῖτο μετὰ ταχύτητος ἀστραπῆς.

Ἐπρεπε ν' ἀποφασίσῃ.

Ὁ μαρκήσιος ἦτο νεκρός. Ὁ Διονύσιος θὰ ἠγείρετο καὶ θὰ μετέβαινε νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πύργου.

Ὁ φύλαξ ἠνορθώθη ὡς ὁ ὑλοτόμος, ὅστις διευθύνει τὸν πέλεκυν αὐτοῦ κατὰ κορμοῦ δένδρου.

Τρέμων καὶ κάτωχρος, ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα, ἀγωνίας μάλλον ἢ ἀπληστίας, εἰς τὸν ὄγκον ἐκείνον τοῦ χρυσοῦ, ὅστις ὤθει αὐτὸν εἰς τὴν ἀβυσσον ὡς εἰ ἦτο ἔμφυχος καὶ ζῶν.

Καὶ αἴφνης ἡ πυγμὴ αὐτοῦ κατέπεσεν ὡς ρόπαλον ἐπὶ τοῦ κρανίου τοῦ ἀτυχοῦς θαλαμηπόλου, προδοτικῶς ἐκ τῶν ὀπισθεν, καὶ κατέρριψεν αὐτόν, ὡς βοῦν εἰς τὸ σφαγεῖον, πλησίον τοῦ πτώματος τοῦ κυρίου του.

Ὁ Διονύσιος δὲν ἀφῆκε κραυγὴν.

Ἐν ἐσχάτῳ σπασμῷ, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του συνήντησαν τοὺς τοῦ Λαβράνς τοὺς ἀπαίσιους καὶ βλοσυροὺς, τοὺς στρογγύλους καὶ ἀπειλητι-

κοὺς ἐκείνους ὀφθαλμούς, οὓς ἐν ἐφιάλτη μόνον βλέπει τις.

Ἀλλὰ τοῦτο ἦν στιγμιαῖον.

Ὁ θαλαμηπόλος καὶ ὁ κύριος ἔκειντο ἄψυχοι ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον.

Ὁ Λαβράνς ἔμενε κύριος τοῦ θησαυροῦ. Ἀλλ' αἴφνης μετανοῶν κατελήφθη ὑπὸ φρίκης.

Ἦτο ἐγκληματίας, δολοφόνος. Κατηράσθη τὸν πειρασμόν, ὅστις μετέβαλεν αὐτὸν εἰς ληστὴν ἀξίον τοῦ ἰκριώματος.

Εἶτα τὸ μεγαλεῖον τοῦ σκοποῦ, τὸ μέγεθος τοῦ πλοῦτου, τὸ αἶσθημα τῆς αὐτοσυνητήσεως ἐξωγόνησαν αὐτόν.

Ὁ πλοῦτος ἐκεῖνος τῷ ἀνῆκεν. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸν διαμφισβητήσῃ, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ τὸν ἐξασφαλίσῃ καὶ ν' ἀπομακρύνῃ τὰς ὑπονοίας, αἵτινες ἠδύνατο νὰ βρύνωσιν αὐτὸν ἂν ὁ θάνατος τοῦ μαρκησίου καὶ τοῦ ὑπρέτου ἀπεδίδοτο εἰς ἔγκλημα.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ διέγραψε τὸ σχέδιόν του.

Ἐφορτώθη ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ δύο πτώματα καὶ μετὰ τοῦ πενήμιου ἐκείνου φορτίου διέτρεξε τοὺς αὐτοὺς πενήμιους διαδρόμους, οὓς καὶ πρὶ ἡμισείας ὥρας.

Ὅπως μὴ προζενήσῃ θόρυβον ἐβάδιζε γυμνόπους ἐπὶ τῶν πλακῶν, τοῦ σανιδώματος καὶ τῶν ταπήτων.

Οὐδεὶς τὸν ἠνόησε.

Φθὰς εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ μαρκησίου, ἐξήπλωσεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ τάπητος παρὰ τὸ ἀνάκλιτρον, εἰς ὃ συνήθως ἀνεπαύετο, ὥστε νὰ ὑποτεθῇ ὅτι προσεβλήθη ἐκεῖ ὑπὸ ἀποπληξίας. Εἶτα ἀπέθηκε χαμαὶ πρηνῆ τὸν θαλαμηπόλον, πλησίον τοῦ κυρίου του, ὡς εἰ καὶ ἐκεῖνος εἶχε προσβληθῇ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κακοῦ, ἐνῶ ἔσπευδεν εἰς βοήθειαν τοῦ μαρκησίου.

Τὰ παντὰ ἦσαν ἐν τάξει εἰς τὰ δωμάτια.

Τὰ τιμαλφῆ τοῦ κυρίου δὲ Τανναί, τὰ ἐπὶ τοῦ γραφείου του χρήματα, τὰ ἐπιπλα, τὰ πάντα ἦσαν ἐν τῇ θέσει των.

Ἐβλεπέ τις ἀμέσως ὅτι οὐδὲ πάλιν, οὐδὲ κλοπὴ ἐτελέσθη.

Τότε ὁ Λαβράνς ἀνέπνευσεν ἀνακουφισθεῖς. Ἐκλεισεν ἀθορύβως τὴν θύραν καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ὑπόγειον.

Τὸ ἐκκρεμές τοῦ μαρκησίου ἐσήμανε δεκάτην.

ΚΓ'

Ὅτε ὁ φύλαξ εὐρέθη πάλιν ἔναντι τοῦ πλοῦτου ἐκείνου, ὅστις ὤθησεν αἴφνης αὐτόν εἰς τὸ ἔγκλημα, κατελήφθη ὑπὸ νευρικῆς φρικιάσεως, ἥτις τὸν διέσεισεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Τί θὰ ἔκλυε τὸν πλοῦτον ἐκεῖνον, ὃν ἡ τύχη τῷ ἔδιδε; ποῦ θὰ μετέφερον αὐτόν; πῶς νὰ κρύψῃ ἀπὸ πάντας τὴν νέαν ταύτην περιουσίαν καὶ τὴν μιὰρὰν αὐτῆς προέλευσιν;

Κατελήφθη ὑπὸ τῆς ἀμηχανίας τῶν κλεπτῶν, οἵτινες πολλάκις προδίδονται ὑπὸ τοῦ πλοῦτου ὃν κλέπτουσιν.

Αἴφνης ἐπληξε τὸ μέτωπον.

Τῷ ἐπῆλθεν ἰδέα τις, ἀλλ' ἔδει νὰ

προβή ἀμέσως εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν.

Ἐκλείσει μετὰ προσοχῆς τὴν ἐσωτερικὴν θύραν τοῦ ὑπογείου καὶ ἠνέφξε τὴν πρὸς τὸν περιβόλον.

Διὰ τῆς θύρας ἐκείνης ἐξήρχετο τις εἰς ἀτραπὸν λίαν στενήν, ἐν μέσῳ πυκνῶν συστάδων ἀκταιῶν καὶ σφενδάμων, ἦν μόνος ὁ μαρκήσιος ἐσύχναζε κατὰ τοὺς περιπάτους αὐτοῦ, πρὸς οὓς οὐδεὶς προσεῖχεν.

Ἡσθάνθη εἰς τὸ πρόσωπον παγετώδη ἄνεμον, ὅστις τὸν ἐζώογοννησε.

Μετὰ πολλῶν προφυλάξεων ἔθηκεν εἰς τὸν δερμάτινον σάκκον ὅσα πλειότερα ἠδυνήθη νομίσματα, ἐπλήρωσεν αὐτὸν μέχρι τοῦ ἄκρου, τὸν ἔδεσεν ἰσχυρῶς διὰ τοῦ ἱμάντους αὐτοῦ καὶ τὸν ἐφορτώθη ἐπὶ τῆς ράχεώς του.

Εἶτα, λαβὼν τὸν φανόν, διήλθε τὸν περιβόλον καὶ εἰσεχώρησεν εἰς τὸ δάσος.

Ἐβάδισεν ἐπὶ τρία τέταρτα καταπονούμενος ὑπὸ τὸ φορτίον του.

Τέλος, ἀφίκετο ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφου, οὗτινος αἱ λόχμαι εἶχον κοπῆ πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν.

Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐκαλύπτετο ὑπὸ ἀραιῶν πυκνωμάτων φηγῶν, πρίνων καὶ ἀρκεύθων, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων μὴ τμηθέντα δενδρία ὑψοῦντο κατὰ μέρη.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο μόνον οἱ κυνηγοὶ εἰσεχώρουν, εἰσὶ δ' οὗτοι σπάνιοι εἰς Σεβάν.

Ἀπὸ τοῦ σημείου, εἰς ὃ ἐστάθη ἐπὶ στιγμῆν ἴν' ἀναπνεύσῃ φαίνονται ἀπέραντοι ἐκτάσεις, ἃς ἡ σελήνη ἐφώτιζε διὰ τοῦ λευκοῦ αὐτῆς φωτός.

Ἔτεινε τὸ οὖς καὶ ἤκουσε πένθιμον κραυγὴν ἄρπης ἀπαντώσης εἰς παρατεταμένον καὶ βαρὺν μυκηθμὸν νυκτικόρακος, ἐπικαθημένου ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δένδρου, μακρὰν κειμένου, εἰς τὸ βάθος τῶν φαράγγων.

Ρίγος κατέλαβεν αὐτόν.

Ὁ Λαβράνς, ἀφοῦ ἐπὶ μικρὸν ἀνεπαύθη, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του βραδυπορῶν. Ἐζήτηει, τῇ βοήθειᾳ τοῦ φανοῦ του, ἐν τῷ μέσῳ τῶν θάμνων, τὴν πλευρᾶν τοίχου κατεδαφισθέντος μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, ἣν δὲν ἐβράδυνε ν' ἀνακαλύψῃ.

Ἐκεῖ ἦτο ἡ εἴσοδος ὑπογείου κρύπτῃς, μόνου λειψάνου ἀρχαίου πύργου, πρὸ πολλοῦ κατεδαφισθέντος καὶ γνωστοῦ εἰς τοὺς γέροντας τοῦ τόπου ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ πύργου τοῦ Πολυτρίχου.

Ὀλίγοι ἐγνώριζον τὴν ὑπαρξίν τῆς κρύπτῃς ἐκείνης, μόνου δὲ ἴσως ὁ Λαβράνς καὶ ὁ Φαρζεᾶς ἠδύναντο νὰ εἰπωσι ποῦ ἀκριβῶς ἔκειτο.

Ἀπεμάκρυνε μετὰ κόπου βαρὺν λίθον καὶ τοὺς θάμνους, τοὺς ἀποφράσσοντας τὴν εἴσοδον καὶ εἰσεχώρησεν ἐν τῇ κρύπτῃ.

Τὸ μέρος ἦν ἀσφαλὲς καὶ ἀδύνατον ν' ἀνακαλυφθῇ.

Ὁ δολοφόνος ἐκένωσεν ἐπὶ ἐπιπέδῳ πετρῶν, ἃς ἐπλησίασεν ἀλλήλαις εἰς τὸ βάθος τῆς κρύπτῃς, τὸ εἰς τὸν σάκκον περιεχόμενον ποσὸν καὶ χωρὶς νὰ ἐπανκ-

κλείσῃ τὴν εἴσοδον ἀπῆλθεν ἵνα καὶ πάλιν ἐπανέλθῃ.

Ἐπειδὴ ἦτο ἀπηλλαγμένος τοῦ φορτίου του, τὸ δὲ ἔδαφος εἶναι κατωφερὲς πρὸς τὸν πύργον, ἔσπευσε ταχεῖ βήματι πρὸς αὐτόν.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον εἶχεν ἐπανέλθει ἐπίσης φορτωμένος ὡς καὶ τὴν πρώτην φοράν, κεκμηκῶς, κἀθιδρος, μὲ μεμολωπισμένους τοὺς ὤμους, καταπεπονημένος ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ πλοῦτου του.

Ἄν ἦτο ὀλιγώτερον ἀπησχολημένος, ἤθελε παρατηρήσει, ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὸ οὖς ἦτο λίαν ἐξησκημένον, ὅτι ἡ φωνὴ τῆς ἄρπης ἠκούετο πλησιέστερον, ὃ δὲ νυκτικόραξ, ὁ ἀπαντῶν αὐτῇ, ἐπλησίαζεν ὄλον ἐπὶ πρὸς τὰ ἐρείπια.

Ἀφίνομεν τὸν Λαβράνς νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν πύργον, ἵν' ἀσχοληθῶμεν ἐπὶ μικρὸν περὶ τῶν δύο τούτων παραδόξων ζῶων.

Ἡ ἄρπη δὲν ἐκινεῖτο.

Δὲν ἐπεκάθητο ὁμως ἐπὶ τινος δένδρου ἀλλ' ἔμενε πρηνῆς εἰς ἑκατὸν περίπου βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν ἐρειπίων τοῦ Πολυτρίχου, ἐνῶ ὁ νυκτικόραξ ἔσπευδεν, ὀδηγούμενος ὑπὸ τῆς μονοτόνου ἐκείνης κραυγῆς, ταχεῖ βήματι, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ προκαλῆ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον.

Ἡννόησαν οἱ ἀναγνώσται ὅτι τὰ δύο ταῦτα ζῶα δὲν εἶχον ποσῶς πτερά.

Ἡ ἄρπη ἦτο ἡ γνωστὴ ἡμῖν Ἀμώνη.

Ὁ νυκτικόραξ ἦτο Σίμων ὁ πανοῦργος.

Ἡ ἄρπη καὶ ὁ νυκτικόραξ ἠσυχολοῦντο ὑπὸ τὸ λαμπρὸν τῆς σελήνης φῶς, νὰ στήσωσι στραγγάλας εἰς τὰ δάση τοῦ Σεβάν, οὐ μόνον στραγγάλας διὰ λαγωούς, ἀλλὰ καλὰς καὶ στερεὰς τοιαύτας δι' ἐλάφους καὶ πρὸ πάντων διὰ δορκάδας.

Ἡ Σιμώνη ἦν ἐπίσης ἐπιδειξία ὅσον καὶ ὁ σύζυγος αὐτῆς.

Ὁ λαθροθήρας δὲν εἶχεν ἔτι ἐντελῶς συνέλθει ἐκ τῆς νόσου, ἀλλὰ καίτοι ἰσχνὸς καὶ καταβεβλημένος δὲν ἠδύνατο ν' ἀντιστῇ εἰς τὸ κυριεῦον αὐτὸν πάθος.

Καὶ ὁ καλὸς στραγγαλιστῆς δὲν ἀφίνει νὰ παρέλθῃ μία ἐξαισία νῦξ ὡς ἐκείνη.

Ἐν τούτοις δὲν ἐπίαζεν ἡ ἀνάγκη τὸν Σίμωνα καὶ τὴν σύζυγόν του.

Χάρις εἰς τὰ δεκαπέντε λουδοβίκεια τῆς Σολάνζης οὐδενὸς ἔστερουντο. Ἐπεσκεύασαν τὴν καλύβην των, ἔθηκαν ὕελους εἰς τὰ παράθυρα, ἀπέφραξαν τὰς ἐν τῇ στέγῃ ὀπὰς καὶ δὲν ἐδαπάνησαν ὄλον τὸ ποσὸν ἐκεῖνο.

Ὁ Σίμων καὶ ἡ σύζυγός του δὲν ἠύχοντο πλειότερόν τι.

Καὶ ὁ μὴ ἔχων ἀνάγκας εἶναι ἀρετὰ πλούσιος.

Διὰ τοῦτο ἡ Ἀμώνη καὶ ὁ σύζυγός της ἐλάτρευον ὅσον οὐδέποτε τὴν Σολάνζην.

Δίκαιον νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἔτι μᾶλλον ἐμίσων τὸν Λαβράνς, ὅστις συνετέλεσε καὶ οὗτος εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς νεαρᾶς κόρης, καὶ ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸν φονεύσῃ, χωρὶς νὰ φοβηθῶσιν ἄλλην δικαιοσύνην παρὰ τὴν τοῦ Θεοῦ, θὰ τὸ ἐπραττον.

Ὅταν ἔφθασεν ἐπανελθὼν δευτέραν ἤδη φοράν ἐκ τοῦ πύργου, ἀσθμαίνων ὑπὸ τὸ βάρος τῶν διακοσίων λιτρῶν χρυσοῦ, ἃς ἔφερεν ἐξ ἀποστάσεως τριῶν τετάρτων λεύγης, εἰς τὸ ὕψος τοῦ Πολυτρίχου, ἡ Σιμώνη ἠσυχολεῖτο νὰ στήσῃ στραγγάλην εἰς τινὰ ἀτραπὸν.

Ἀκούσασα βήματα εἰς τὸ δάσος διέκοψε τὴν ἐργασίαν της καὶ προσποιουμένη τὴν κραυγὴν τῆς ἄρπης, ἵνα εἰδοποιήσῃ τὸν σύζυγόν της, ἔπεσε χαμαὶ πρηνῆς.

Ὁ Λαβράνς διήλθε πλησίον αὐτῆς, καὶ ὀλίγου δεῖν νὰ προσκρούσῃ ἐπ' αὐτῆς χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃ.

Ἄλλως τε, οὔτε κἂν ἐνεθυμεῖτο τοὺς λαθροθήρας καὶ οὐδένα διενοεῖτο νὰ καταδιώξῃ, καταδιωκόμενος αὐτὸς οὗτος ὑπὸ τοῦ φάσματος τοῦ γέροντος, ἐν οὗτω προδοτικῶς ἐφόνευσε πρὸ ὀλίγων ὥρων.

Ἡ Ἀμώνη ἀνεγνώρισεν αὐτὸν εὐκόλως ὑπὸ τὸ ὄχρον τῆς σελήνης φῶς.

Ἐμεινε μὲ τὸ στόμα κεχρῆνός καὶ καταπεπληγμένη, ὡς εἰ ἔβλεπε διερχόμενον φάντασμα διὰ τῶν βάτων καὶ τῶν ἐρεικῶν.

Τὶ ἤθελεν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐν μέσῳ νυκτὶ εἰς τὰς ἐρήμους ἐκείνας, κεκυφῶς, ἄοπλος, μὲ φανὸν ἐν τῇ χειρὶ καὶ σάκκον ἐπὶ τῆς ράχεως;

Τὶ ἐμπεριεῖχεν ἄρα γε ὁ σάκκος ἐκεῖνος;

Ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν, ἐνῶ ὁ Λαβράνς διήρχετο πλησίον της, μεταλλικὸν ἦχον ἐν τῷ σάκκῳ, ὡσεὶ συγκρουομένων λουδοβικεῖων, ἀλλ' οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ.

Ἐπέθεσεν ὅτι πρόκειται μυστήριόν τι καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸ ἐξιχνιάσῃ.

Ἐξηπλωμένη πρηνῆς, ἐρπουσα ὡς ὄφις, μὲ ἠνορθωμένην τὴν κεφαλὴν, ἤκουε τὰ βήματα τοῦ ἐχθροῦ φύλακος ἀκίνητοῦσα.

Μετ' ὀλίγον ἐκεῖνος ἔστη.

Ἡ Σιμώνη ἔβλεπε τὴν σκιάν του καὶ ἤκουσεν ἦχον προστριβομένων κλάδων καὶ λίθου ἀνακινουμένου, μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς ἤκουσεν εὐδιακρίτως τὸν κρότον κυλιόμενων νομισμάτων.

Χρυσὸν λοιπὸν ἔκρυπτεν ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐκείνῳ.

Διατί;

Πόθεν προήρχετο;

ἦτο ὁ Λαβράνς, ὅστις ἔφερεν αὐτὸν μόνος, τὴν νύκτα, κρυφίως. Δὲν ἠννόει πλειότερον.

Ἐξῆλθεν εἶτα ἐκ τῆς ὀπῆς καὶ διήλθε πρὸ αὐτῆς, τρέχων διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ.

Ἐκάλεσε τότε ἡ Ἀμώνη τὸν Σίμωνα διὰ τοῦ συμπεφωνημένου συνθήματος.

Μετ' οὐ πολὺ οὗτος ἦτο πλησίον της. Τοσοῦτον ἦτο συγκεινημένη, ὥστε μίαν μόνην λέξιν τῷ εἶπε, λαμβάνουσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρός:

— Ἐλα!

Καὶ ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς κρύπτῃς, ἦν ὁ Λαβράνς εἶχεν ἀφήσει ἀνοικτὴν, τῷ προσέθηκεν:

— Ἄναψε!

Ὁ Σίμων ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του λαμπάδα, ἣν ἤναψε διὰ πυρείου.

ἦτο προβλεπτικὸς Σίμων ὁ νυκτοβάτης.

Ἡ λαμπὰς ἐφώτισε τὸ ὑπόγειον· ἀλλ' οὐδὲν ἐν ἀρχῇ τὸ ἔκτακτον διέκρινον οἱ λαθροθῆραι.

— Φάξε, εἶπεν ἡ Ἀμώνη.

Ἡρεῦνα καὶ ἐκείνη μετὰ πυρετώδους δραστηριότητος.

Τὸ φῶς τῆς λαμπάδος, περιφερόμενον εἰς πάσας τῆς κρύπτῃς τὰς γωνίας, ἔπαισεν αἴφνης ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν χρυσῶν νομισμάτων.

Ὁ Σίμων καὶ ἡ Ἀμώνη ἔμεινον ἀκίνητοι, ἔκπληκτοι, ὡς ὁ Λαβράνς πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ χρηματοκιβωτίου τοῦ μαρκησιῦ δὲ Τανναί.

Ὁ θαυμασμός τοὺς κατέστησεν ἀφώνους.

Μὲ ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμούς ἔμενον ἀτενίζοντες τὸν θησαυρὸν, ὡς οἱ κύνες τὸ κυνήγιον.

Ἐν τούτοις, ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ των δὲν ἀπώλεσαν τὴν φρόνησιν.

[Ἐπετα συνέχεια].

*Κ.

A. ΔΟΥΜΑ (ΓΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

ΙΕ'

Ἡ Νισσέττα καὶ ὁ Γουσταῦος ἔλαβον τὰς χεῖρας τοῦ Ἐδμόνδου, χωρὶς νὰ εἰπωσὶ λέξιν, διότι ἀμόφοτεροι εἶχον ἐνόησιν ὅτι ἡ ἐλπίς καὶ ἡ παραμυθία ἦσαν ἀνωφελεῖς.

— Ἐμπρός! πρέπει νὰ εἶμαι ἀνὴρ, εἶπεν αἴφνης ὁ Ἐδμόνδος, ἐγειρόμενος καὶ ἐτοιμαζόμενος νὰ ἐξέλθῃ.

— Ποῦ πηγαίνεις; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Γουσταῦος.

— Πηγαίνω νὰ ἴδω τὴν μητέρα μου. Θέλω νὰ γευματίσω μὲ αὐτὴν, ἀπεκρίθη ὁ Δεπερὲ διὰ τόνου, ὃν προσεπάθησεν νὰ καταστήσῃ ἀδιάφορον. Θὰ σε ἴδω ἐντὸς τῆς ἡμέρας;

— Ναί, βεβαίως.

— Μετ' ὀλίγον λοιπόν. Χαίρετε, ἀγαθὴ Νισσέττα, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος ἀσπασόμενος τὴν βράπτριαν· εὐχαριστῶ καὶ πάλιν διὰ τὸ λαμπρὸν δεῖπνόν σας τῆς χθές. θὰ τὸ ξανακάμωμεν καμμίαν φορὰν.

Ὁ Γουσταῦος συνώδευσε τὸν Ἐδμόνδον μέχρι τῆς θύρας.

Διετέλει σχεδὸν ἔντρομος ἐπὶ τῇ ἡρεμίᾳ τοῦ φίλου του.

— Μὴ ἀνοησίας! τῷ εἶπεν, ἀποχωριζόμενος αὐτόν.

— Τί ἀνοησίας θέλεις νὰ κάμω; δὲν εἶναι στιγμή τοιούτων, ὑπέλαθεν ὁ Ἐδμόνδος μειδιῶν.

— Θάρρος, φίλε, θάρρος!

— Ἐχω. Διατί νὰ πελπίζωμαι; Οἱ ἀνθρώποι δυνατοὶ νὰ παταῶνται, δὲν εἶναι ἔτσι; καὶ ὁ Θεὸς εἶναι πάντοτε ἀγαθός. Δὲν ἐτελείωσαν ἀκόμη τὰ πάντα.

Ὁ Ἐδμόνδος σφίγγας περιπατῶς τὴν χεῖρα τοῦ Γουσταῦου, κατῆλθεν.

— Ὅμιλεῖ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διὰ

νά μας καθησυχάσῃ, διὰ νὰ μας λυπῇ ὀλιγώτερον, εἶπεν ὁ Γουσταῦος εἰς τὴν Νισσέτταν, ἐπανακλείσας τὴν θύραν· ἀλλ' ἔχει τὸν θάνατον ἐν τῇ καρδίᾳ, βλέπεις; Εἶναι τρομερὸν ὅ,τι συνέβη. Διατί νὰ μοι γράψῃς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν!

— Ἦδυνάμην νὰ ὑποπτεύσω τί θὰ συνέβαινε; Μὴ μ' ἐπιπλήττης, Γουσταῦε, ὑπαφέρω ἤδη ἄρκετά.

Καὶ ἡ Νισσέττα ἀπέμαζεν ἐκ νέου τοὺς πλήρεις δακρύων ὀφθαλμούς της.

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπεν ὁ Γουσταῦος, ἄς μὴ βαυκαλιζώμεθα δι' ἀπατηλῶν ἐλπίδων· ἄς ἐξετάσωμεν τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν χειροτέρα αὐτῶν ὄψιν, ἐὰν δὲ ἀπατώμεθα, τοῦτο θὰ εἶναι διὰ τὴν εὐτυχίαν μας. Εἰς τὸν Ἐδμόνδον ὑπολείπεται τεσσάρων ἢ πέντε ἐτῶν ζωῆ.

— Δυστυχῆ Ἐδμόνδε! ἐψιθύρισε ἡ Νισσέττα.

— Λοιπὸν πρέπει νὰ τα ζήσῃ εὐτυχῆς αὐτὰ τὰ τέσσαρα ἢ πέντε ἔτη, εἰς ἐμὲ δὲ ἀπόκειται νὰ ἐξασφαλίσω αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν. Διότι, βλέπεις, Νισσέττα, ἐὰν, καθ' ἣν ἡμέραν ἀποθάνῃ ὁ Ἐδμόνδος, ἡσθανόμην ὅτι ἔχω νὰ ἐλέγξω κατὰ τι τὸν ἑαυτόν μου ἀπέναντι ἐκείνου, θὰ ἠτύοκτόνουν. Ἡ δεσποινὶς Δεβὼ κατοικεῖ μόνον μετὰ τοῦ πατρὸς της;

— Ὅχι, ἔχει μαζὴ της μίαν παιδαγωγόν.

— Ἀδιάφορον!

— Θέλεις νὰ τὴν ἴδῃς;

— Ναί.

— Διὰ νὰ κάμῃς τί;

— Ἐχω τὸ σχέδιόν μου.

Ὁ Γουσταῦος, ἀσπασθεὶς τὴν Νισσέτταν, ἐξῆλθε καὶ αὐτός.

Ὅτε ἐξηφκνίσθη εἰς τὴν γωνίαν τῆς λεωφόρου, ἡ Νισσέττα, περιβληθεῖσα τὸ περιώμιόν της, μετέβη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Μαγδαληνῆς, ἐγονυπέτησε καὶ ἀνῆψε λαμπάδα· μετὰ ταῦτα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν της κάπως ἡρεμωτέρα.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Ἐδμόνδος εἶχε φθάσῃ εἰς τῆς μητρὸς του, ἥτις μόλις εἶχεν ἐγερθῆ, μὴ ἀναμιμνησκομένη σχεδὸν τῶν συγκινήσεων τῆς προτεραίας, καὶ ἐδέχθη τὸν υἱὸν της, ὡς τὸν ὑπεδέχτο πάντοτε, μετὰ μειδιάματος καὶ ἀσπασμοῦ.

Παρὰ τὰς προσπαθείας του ὁ Ἐδμόνδος δὲν ἠδύνατο νὰ θριαμβεύσῃ κατὰ τῆς ὀδύνης του καὶ τῶν διαλογισμῶν, εἰς οὓς κατέρριπτεν αὐτὸν αἴφνης ἡ πρωινὴ ἐπιστολή.

Δις ἢ τρις ἡ κυρία Δεπερὲ τὸν ἠρώτησεν. Αὕτη ἀπέδιδε τὴν μελαγχολίαν ταύτην εἰς τὰς πρώτας ἐρωτικὰς μερίμνας, ἃς ὕφιστατο ὁ υἱὸς της.

— Ὡ! Ὅταν ἡ καρδία ἄρχεται ἐλπίζουσα, μετὰ μεγάλης δυσκολίας ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἀμφιβολίαν· διὰ τίνος δὲ τῶν συχνῶν ἐκείνων ψυχικῶν ἀντιδράσεων, οἱ φόβοι τῆς μητρὸς τοῦ Ἐδμόνδου ἐφαινοντο διὰ παντὸς ἐξαλειφθέντες ὑπὸ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν πεποιθήσεώς της, κατόπι τοῦ φοβεροῦ προαισθήματος, ὅπερ εἶχε τρομάξῃ αὐτὴν τὴν προτεραίαν.

Ὁ Ἐδμόνδος πᾶν μετῆλθε μέσον, ὅπως διατελῆ εὐθυμὸς· ἀλλὰ μετὰ τὸ πρόγευμα, διαρκούντος τοῦ ὀποιοῦ εἶχεν ἀσφηγηθῆ τῇ μητρὶ του τὴν μετὰ τῆς Νισσέττας συνάντησίν του, τὴν συνέντευξιν ἣν τῷ εἶχε δώσει, ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιον του.

Τότε ἐκάθησεν, οὕτως εἰπεῖν, ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ του καί, στηριζας τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς δύο του χεῖρας, ἤρξατο σκεπτόμενος:

— Παράδοξον πράγμα ἡ ζωὴ! διελογίζετο. Ἡμέραν τιὰ ἐν παιδίον ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον, οἱ νεαροὶ αὐτοῦ γονεῖς περιστοιχίζουσιν αὐτὸ διὰ χαρᾶς καὶ φροντίδων. . . . τὸ ὑποδέχονται ὡς εὐεργέτημα, ἀγαπῶσιν ἐν αὐτῷ τὸν ὀρατὸν πλκμὸν τῶν δύο καρδιῶν των. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀνοίγονται εἰς τὸ φῶς, ἡ ψυχὴ του εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἡ φύσις ὀλόκληρος ἄρχεται δι' αὐτό. Ἐν μητρικὸν βλέμμα ἀκολουθεῖ, μελετᾷ τὸ νεογέννητον παιδίον· ἡ ἐλαχίστη τῶν ἀσθενειῶν του γενναῖ ἀνησυχίας· τὸ προστατεύουσιν ὡς ἀσθενὲς ἀνθος, ἔχον πάντοτε ἀνάγκην τῆς αὐτῆς ποσότητος φωτός, σιᾶς, ὕδατος. Ἀνατρέφουσιν αὐτὸ ὡσεὶ ἐμελλε νὰ εἶναι αἰώνιον· πληροῦσι τὴν καρδίαν του αἰσθημάτων, τὸ πνεῦμά του γνώσεων. Αὐξάνεται οὕτως. Βασιζουσιν ἐλπίδας· ἐπὶ τοῦ παιδίου τούτου διὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἔσται ἀνὴρ. Δεικνύουσιν αὐτῷ τὰ ἐπαγγέλματα ἅπαντα, διερευνῶσι τὰς κλίσεις του, τὰς προτιμήσεις του, τὰς συμπαθείας του. Δημιουργοῦσιν αὐτῷ σχέσεις, ὑπερηφανεύονται ἐπὶ ταῖς προδόσις του, εὐχαριστοῦσι τῷ Θεῷ. Τέλος φθάνει εἰς τὰ εἰκοσιν ἔτη· μειδιᾷ πρὸς τὸν βίον, ὅστις φαίνεται αὐτῷ πλήρης γοητειῶν· ὁ νοῦς αὐτοῦ συλλογίζεται, τὸ βλέμμα του διερευνᾷ ἅπαντας τοὺς ὀρίζοντας, ἡ καρδία του ἀγαπᾷ. Ἐρχεται καὶ αὐτοῦ ἡ σειρὰ νὰ ἐλπίζῃ δι' ἑαυτόν· αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἱκανὸν διὰ μεγάλα καὶ ἀγαθὰ, παρέχει αὐτὴν ὡς τὴν ἔλαβεν. Πᾶσαι αἱ εὐγενεῖς φιλοδοξίαι ἐξεγείρονται ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ, προσμειδιᾷ τῷ μέλλοντι, εἶναι τέλος εὐτυχῆς. Οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἐναθρόνονται ἐπὶ τῷ ἔργῳ αὐτῶν, ἀποτελεσθέντι διὰ πολλῆς ἀγάπης καὶ μεριμνῶν καὶ ἡμέραν τιὰ παρατηροῦσιν ὅτι τὸ παιδίον τοῦτο ἔχει ἐν θυμῷ ἐν τῷ πνεύματι καὶ ὅτι πρέπει ἀμετακλήτως νὰ ποθάνῃ καὶ ὅτι ἐν βραχυτάτῳ διαστήματι θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ περικλείσωσιν ἐντὸς τεσσάρων σανίδων καὶ ῥίψωσιν εἰς τὴν γῆν μετὰ τοῦ πτώματός του ὅλον τὸ παρελθόν του, ὅλον τὸ μέλλον του, ἅπασας τὰς ἐλπίδας του, ἅπασαν τὴν εὐδαιμονίαν του· ὅτι δὲν θὰ βλέπῃ πλέον ὅσους ἠγάπα, ὅτι ὅσοι ἠγάπων αὐτὸ δὲν θὰ το βλέπωσι πλέον καὶ ὅτι, ἀντὶ νὰ περιβάλλωσιν ἐν ταῖς ἀγκάλαις των πλάσμα νέον, ἰσχυρόν, εὐτυχῆ, ἀγαπῶν, ἀγαπώμενον, οἱ γονεῖς αὐτοῦ δὲν θὰ ἔχωσιν, ἀλλ' ἡ τάφον μετ' ἐνὸς ὀνόματος ἐπ' αὐτοῦ, ὅπως μεταβαίνωσι νὰ προσεύχωνται.

» Ἄ! εἶναι φρικῶδες! Καὶ τὸ παιδίον αὐτὸ εἶμαι ἐγώ!

» Οὕτω ζῶ, βλέπω, αἰσθάνομαι, διαλο-

γίζομαι, αγαπῶ· ἅπαντα τὰ πράγματα τῆς φύσεως ἔχουσιν ἐν ἐμοὶ ἐν κάτοπτρον ἢ μίαν ἠχώ· καὶ ἐν βραχεῖ χρόνῳ οἱ ὀφθαλμοί μου δὲν θὰ βλέπωσι πλέον τίποτε, τὸ σῶμά μου ἔσται ἀνίσθητον, ὁ ἐγκέφαλός μου οὐδὲν ἄλλο ἢ ὕλη ἀδρανῆς, ἡ καρδιά μου, παλλομένη τῶρα εἰς ἐν ὄνομα, ἔσται νεκρά, ὁ δ' ἔρωσ μου πρᾶγμα λησμονηθὲν καὶ ἀπολωλός! Οὐδεὶς θὰ ἴδῃ ὅτι ὑπάρχει μία θέσις κενὴ ἐν τῷ κόσμῳ, ἄλλοι δὲ ἄνθρωποι θὰ ἔλθωσιν, οἵτινες θὰ ἴδωσι, θὰ αἰσθανθῶσι, θὰ σκεφθῶσι, θὰ γαπήσωσι καὶ θὰ ποθάνωσιν ὡς ἐγώ!....

«Εἰς τὴν ἡλικίαν μου καταναλίσκουσι συνήθως τὴν ζωὴν εὐθύμως, ἀμερίμνως· τὸ παρελθὸν εἶναι βραχύ, τὸ μέλλον φαίνεται αἰώνιον. . . . ἀφίνουσι νὰ παρέρχονται αἱ ἡμέραι, χωρὶς νὰ τας ὑπολογίζωσι, τόσον ἡ καρδιά πλουτεῖ ἐλπίδος. Καὶ ἐγώ, ἐγώ, ὅστις εἶμαι προειδοποιημένος τῶρα· ἐγώ, ὅστις κατ' ἀκολουθίαν θὰ ποθάνω δὲς, καθ' ἑκάστην πρωΐαν θὰ λέγω κατ' ἐμαυτὸν: Ἀπόψε ἄρα γε; καθ' ἑκάστην ἑσπέραν θὰ λέγω: Ἀρά γε αὔριον; Ἐπειτα, ἡμέραν τινὰ ἢ μήτηρ μου θὰ ῥήξῃ κρυγὴν, τὴν ὁποίαν δὲν θάκούσω πλέον, καὶ τὰ πάντα ἐτελείωσαν! . . .

«Ἰερέυς, οὐτινος ἢ προσευχὴ δὲν θὰ δυναθῇ νὰ μ' ἐξυπνήσῃ, θὰ δεηθῇ παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν μου, ἄνθρωποι θὰ με κατακλίνωσιν ἐν τῇ τελευταίᾳ μου κλίνῃ, στενὴ καὶ ψυχρᾷ, καὶ θὰ ἔλθῃ στιγμή, καθ' ἣν θὰ εὐρίσκωμαι μᾶλλον ἄνετος ἐν τῷ φερέτρῳ μου παρ' ὅσον εἶμαι σήμερον μετ' ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου ἐνώπιόν μου. Τὸ σῶμά μου θὰ εἶναι τὸ αὐτό, ὀλίγον ἰσχνότερον, ὀλίγον ὠρότερον, ἰδοὺ· ἀλλ' οὐδὲν τῶν ἐπιγείων θὰ ἔχῃ πλέον δύναμιν ἐπ' αὐτοῦ, ἢ δὲ ψυχὴ μου θὰ εὐρίσκειται παρὰ τῷ Θεῷ, ὡς λέγουσιν.

«Καὶ ὅ,τι καὶ ἂν κάμω, τοῦτο θὰ συμβῇ.

«Καὶ ὅμως ἀγαπῶ . . . τὴν μητέρα μου ἐν πρώτοις, ἥτις θὰ μοι ἔδιδεν ὀλοκλήρον τὴν ζωὴν της, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐξασφαλισθῇ περὶ τῆς ἰδικῆς μου. Τὸν Γουσταύον, ὅστις θὰ ἐδέχετο σήμερον τὴν ἀσθενείαν μου, ὅπως καταστῶ εὐτυχῆς· τὴν Ἀντωνίαν, τὴν ὁποίαν εἶδον μόνον ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν καὶ ἥτις μοι παρέσχεν ἤδη ἀπόδειξιν τῆς συμπαθείας καὶ τοῦ οἴκου της· τὴν Νισσέτταν, τὴν γλυκεῖαν ταύτην νεάνιδα, ἥτις θὰ με κλάσῃ εἰλικρινῶς. . . . καὶ μετ' ὅλα ταῦτα θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ σταματήσω ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ μου, ἐκεῖνοι δέ, οὓς ἐγνώρισα, νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν ἰδικὴν των χωρὶς ἐμοῦ. . . .

«Καὶ ἐγώ, ὅστις ἔκλαυσα πολλάκις ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ ἔβλεπον τὴν μητέρα μου θνήσκουσαν! . . . Ἔσο εὐλογημένος, Θεέ μου, διότι με ἀπαλλάσσεις τῆς λύπης ταύτης.

«Ὁ Ἐδμόνδος, ἔχων τὴν καρδίαν συνεσφιγμένην ὑπ' ὄλων τῶν διαλογισμῶν τούτων, ἐν τοῖς ὁποίοις ἐκηδεύετο ἐλουσίως, ἠγέρθη καὶ περιεπάτησε στιγμὰς τινὰς ἐν τῷ δωματίῳ του· ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὸ

παράθυρον, ὑπανέφεξε τὸ παραπέτασμα καὶ ἐθεώρησεν ἐν τῇ ὁδῷ τοὺς διερχομένους ἀνθρώπους· εἶτα ἀπήγγειλε τὸ ὄνομα τῆς Ἀντωνίνης καὶ, ἐπανελθὼν εἰς τὴν τράπεζαν, ἐκάθησεν, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ μηχανικῶς ἤρξατο γράφωσιν πρὸς τὴν δεσποινίδα Δεβῶ.

«Ἀντωνίνα, ἔγραφε, νομίζω ὅτι σὰς ἀγαπῶ ἔτι μᾶλλον ἀπὸ τῆς πρωΐας ταύτης. Ἐν τῷ ναῷ ἀναμφιβόλως ἐδεήθητε τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἐμοῦ. Ὅποσα συνέβησαν ἐν τρισὶν ἡμέραις! Τί θὰ πράξω τῶρα; Θὰπέλθω, ἀφοῦ μοὶ το συνεβουλεύσατε. Νὰπέλθω! Ποῦ νὰ ὑπάγω; Νὰ ὑπάγω νὰ ζητήσω εἰς τὰ μεσημβρινὰ κλίμακα ἀτμόσφαιραν, ἥτις θὰ μοι παράσχῃ ζωὴν μνησίων τινῶν ἐπὶ πλέον; Νὰποκαλύψω εἰς τὴν μητέρα μου ὅτι εἶμαι ἀσθενῆς; Νὰπομακρυνθῶ ὑμῶν; Νὰ ὑπάγω, ὅπως μεταφέρω εἰς ξένους τὴν λύπην μου, τὴν ἀνίαν μου, τὴν νόσον μου; Νὰποθάνω ἐν τὸς δωματίου ξενοδοχείου ὑπὸ οὐρανὸν νέον; Νὰπατήσω τὸν θάνατον; Πρὸς τί;

«Καὶ ὅμως, ἐὰν ὁ Θεὸς καὶ ὑμεῖς ἠθέλετε, ἡδύναμην ἀκόμη νὰ εἶμαι εὐτυχῆς, τὸ πεπρωμένον μου, ὑπερ ἔμαθον σήμερον, ἡδύνατο νὰ εἶναι αἰτία τῆς εὐδαιμονίας μου. Ὑπάρχει πλάσμα ἔχον τὴν βεβαιότητα, ὅτι θὰ εἶναι εὐτυχῆς ἐπὶ τρία ἔτη; Ἡδύναμην νὰ εἶμαι ἐγώ. Τρία ἔτη μετὰ γυναικὸς ἀγαπωμένης εἶναι ἡ αἰωνιότης. Ἐὰν ἤρχομαι πρὸς ὑμᾶς, Ἀντωνίνα, ἐὰν σὰς ἔλεγον: Ἐχω ὀλίγον χρόνον ζωῆς, ἀλλ' ἐκ τῆς ὑμετέρας θελήσεως ἐξαρτᾶται, ὅπως ὁ χρόνος οὗτος εἶνε δι' ἐμὲ εὐτυχῆς ἢ δυστυχῆς, κατηραμένος; ἢ εὐλογημένος. Θυσιάζητε, γίνεστε σύζυγός μου, καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὀλίγων ἐτῶν, ἅτινα ὁ Θεὸς μοι παραχωρεῖ ἀκόμη, πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ πράξῃ ἄνθρωπος, πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἐπινοήσῃ καὶ ὀνειροπολήσῃ διὰ τὴν γυναῖκα, ἦν ἀγαπᾷ, θὰ το πράξω, θὰ το ἐπινοήσω, θὰ το ὀνειροπολήσω χάριν ὑμῶν. Ἡ θυσία, τὴν ὁποίαν θὰ ἐκάμνετε χάριν ἐμοῦ δὲν θὰ ὑπερβῇ τὴν ζωὴν μου. Ἐμοῦ θανόντος, θὰ εἴσθε ἐλευθέραι καὶ νέα ἀκόμη, θὰ δυναθῆτε νὰ ἐξακολουθήσητε μετὰ νέου συζύγου τὴν ἀρξάμενην μετ' ἐμοῦ εὐτυχίαν. Ἐν ὀνόματι τῆς μητρός σας, ἥτις ἀπέθανεν, ἐν ὀνόματι τῆς μητρός μου, ἥτις θὰ ποθάνῃ ἐκ τοῦ θανάτου μου, γίνεστε ἰδική μου, Ἀντωνίνα· ὅταν δὲ ὁ Θεὸς με ἀνακαλέσῃ, θὰ ἐπανέλθω παρ' Αὐτῷ, ἔχων τὴν ψυχὴν πλήρη εὐγνωμοσύνης ἐπὶ τῇ παραμυθίᾳ, ἣν θὰ μοι ἔχετε παράσχῃ. Πράξτε τοῦτο, Ἀντωνίνα, καὶ θὰ δύνασθε νὰ εἴπητε ἡμέραν τινὰ: «Ἐκαμα μὲν ἀγαθὴν πράξιν. Ὑπῆρχε δυστυχῆς, ὅστις ἄνευ ἐμοῦ θάπηνθηκε βλασφημῶν καὶ καταρώμενος, καὶ χάρις εἰς ἐμέ, χάρις εἰς τὸν ἔσωτά μου, ἀπέθανε ποθῶν τὴν ζωὴν, ἀλλὰ μὴ καταρώμενος αὐτήν».

«Θὰ ἴδῃτε, Ἀντωνίνα, πόσον ἠδύς διαλογισμὸς θὰ σας εἶναι τοῦτο ἐν τῷ μέλλοντι καὶ πόσον θὰ ὑπερηφανεύησθε διὰ τὸν ἑαυτὸν σας. Ἐπειτα, τίς οἶδεν;»

Ὁ Ἐδμόνδος δὲν ἐξηκολούθησε τὴν ἀρ-

ξάμενην φράσιν, ὁ κάλαμος ἔπεσε τῶν χειρῶν του. Παράδοξον! Ἡ ἰδέα τῆς ἐλπίδος τὸν ἀπέβάρυνεν.

Τότε ἐπανέγνω ὅ,τι εἶχε γράψῃ, ἀφοῦ δὲ ἐμελέτησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, τὴν ἐξέσχισε καὶ τὰ τεμάχια αὐτῆς ἔριψεν εἰς τὴν ἐστέαν.

— Ὅποσον εἶμαι ἄφρων! ἀνέκραξε· δὲν μοι εἶπε νὰναχωρήσω; Ἐν τίνι δικαιοῦματι θὰ ἐζήτησιν παρὰ τοῦ παιδίου τούτου νὰ συνδέσῃ τὴν ὑγείαν του μετὰ τὴν ἀσθενείαν μου, τὴν ζωὴν του μετὰ τοῦ θανάτου μου; Ἐν τίνι δικαιοῦματι θὰ τῇ ἔδιδον ἐν πτώμα ὡς σύζυγον; ἐν ὀνόματι τίνος θὰ ἐλάμβανον τὰ νεκρὰ καὶ ὠραῖα αὐτῆς, ἔτη, ὡς λαμβάνει τις ἄνθη, ὅπως ρίψῃ αὐτὰ ἐπὶ τάφου; Μὲ ἀγαπᾷ τοῦλάχιστον, δύναται νὰ με ἀγαπήσῃ ἢ νεκρὰ αὕτη κόρη, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπηύθυνα τὸν λόγον μόνον, διὰ νὰ τῇ ἀποδώσω τὸ χειρόκτιον, καὶ ἡ ὁποία με εἶδε μόνον δὲς; Πρέπει νὰ καταχρασθῶ ἐνὸς κινήματος αὐτῆς προερχομένου ἐξ οἴκου; Αἱ! ἡμην παράφρων, εἶμαι κατηραμένος, βεβαίως κατηραμένος.

Καὶ ὁ Ἐδμόνδος ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν του νὰ καταπέσῃ εἰς τὰς δύο του χεῖρας.

— Λοιπὸν! ἐπανάλαβε μετὰ τινὰς στιγμὰς, ἐὰν δὲν δικαιούμαι νὰ ἐπισύρω τὴν ἀγάπην της, δικαιούμαι ὅμως νὰ τὴν ἀγαπῶ καὶ νὰ τὴν βλέπω, δικαιούμαι νὰ καταστήσω αὐτῇ γνωστὸν ὅτι, ἀφ' ἧς ἡμέρας τὴν εἶδον συνέδεσα τὸν λογισμὸν της μετὰ τοῦ λογισμοῦ μου. Ἄντι νὰ κατατρίψω τὸν καιρὸν, ὅστις μοι ὑπαλείπεται νὰ ζήσω, ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας μου, θὰ τον κατατρίψω ὑπὲρ τῆς ἰδικῆς της. Δυστυχία εἰς τὸν ἄνδρα, τὸν ὁποῖον θάγαπήσῃ, ἐὰν δὲν τὴν καταστήσῃ εὐτυχῆ! Θὰ ὑπάγω νὰ εὐρῶ τὸν κύριον Δεβῶ· θὰ τῷ ἐξηγήσω τὰ πάντα, θὰ τῷ ὁμολογήσω ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Θὰ ζητήσω παρ' αὐτοῦ νὰ με δεχθῇ εἰς τὴν οἰκίαν του ὡς υἱόν του. Θὰ ζητήσω παρὰ τῆς Ἀντωνίνης νὰ με ἀγαπήσῃ ὡς ἀδελφόν της. Θὰ βλέπω ἐκτιλυσομένους ἐν αὐτῇ τὰς πρώτας αὐτῆς ἐντυπώσεις. Θὰ τὴν ἀγαπῶ, ὄχι πλέον ὡς γυναῖκα, ἀλλ' ὡς παιδίον. Ὁ προσεχῆς μου θάνατος θὰ με καταστήσῃ γέροντα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Θάκούῃ τὰς συμβουλὰς μου. Ἡ στοργή μου θὰ εἶναι σχεδὸν πατρική. Ὁ σύζυγός της δὲν θὰ δύναται νὰ με ζηλοτυπῇ, ὅταν μάθῃ τί εἶμαι. Ναί, αὐτὸ εἶναι προτιμότερον, δὲν θὰ νυμφευθῶ. Δὲν θάναγκάσω νὰ ὑποφέρωσι τὴν ἐκ τοῦ θανάτου μου λύπην παρὰ μόνον ἐκεῖνοι, ταὺς ὁποίους αὐτῇ ἡ φύσις ἔθηκε πλησίον μου. Οὕτω δὲ δὲν θὰ ποστερήσω τὴν μητέρα μου τῶν τελευταίων μου ἐτῶν· θὰ εἶμαι ὅλος ἰδικός της καὶ θὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὰς ἀγκάλας της».

Ὁ Ἐδμόνδος ἐσυλλογιζέτο οὕτω· τοσαύτην εἶχεν ἀνάγκη νὰ παράσχῃ τροφὴν τινὰ εἰς τὴν συντετριμμένην καρδίαν του· ἔπειτα ἐξῆλθεν, ὅπως ὑπάγη καὶ ἴδῃ τὸν κ. Δεβῶ· ἀλλὰ πραγματικῶς ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ συναντήσῃ τὴν Ἀντωνίαν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Γουσταύος

εἶχε μεταβῆ εἰς τὴν ὁδὸν Λίλλης, διερω-
τώμενος καθ' ὅλον τὸν δρόμον ὁποῖον πρό-
φασιν ἔμελλε νὰ εὔρη, ὅπως λαλήσῃ πρὸς
τὴν Ἀντωνίαν.

— Ἐπὶ τέλους, εἶπε καθ' ἑαυτόν, πρέ-
πει νὰ τη ὀμιλήσω· κατὰ τὴν γνώμην
μου δέ, τὰ εἰλικρινῆ μέσα εἶναι τὰ καλ-
λίτερα. Πρόκειται περὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ
Ἐδμόνδου.

15

Φθάς εἰς τὴν ὁδὸν Λίλλης, ὁ Γουσταῦος
ἀνέβη εἰς τοῦ κ. Δεβῶ.

— Κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ εἰπῆτε εἰς
τὴν δεσποινίδα Δεβῶ, εἶπεν εἰς τὸν ἐλ-
θόντα νὰ τῷ ἀνοίξῃ τὴν θύραν ὑπηρετήν,
ὅτι κάποιος τὴν περιμένει εἰς τὴν αἴ-
θουσαν.

Ἄκουσε ὁ Γουσταῦος εἶπεν ταῦτα διὰ
τόνου τόσον ἀποφασιστικοῦ, ὥστε ὁ ὑπη-
ρέτης ἀπεκρίθη αὐτῷ ὑπακούων.

Ἄκουσε ὁ Γουσταῦος εἰσῆλθε λοιπὸν εἰς τὴν
γνωστὴν ἡμῖν αἴθουσαν, ἔνθα ἡ Ἀντωνί-
α ἐνεφανίσθη μετὰ τινὰς στιγμῆς.

— Σὰς με ζητεῖτε, κύριε; εἶπεν εἰς
τὸν Δωμῶν ἐκπληκτός.

— Ναί, δεσποινίς, ὑπέλαβεν ὁ Γου-
σταῦος, καὶ θὰ σας παρακαλέσω μάλι-
στα νὰ κλείσετε τὴν θύραν τοῦ δωματίου
σας, ἐπειδὴ ὅ,τι μέλλω νὰ σας εἶπω δὲν
εἶναι δυνατόν καὶ δὲν πρέπει νὰ κκουσθῇ
παρὰ μόνον ἀπὸ ὑμᾶς.

Τοιοῦτον ὕφος βεβαίως ἔπρεπε νὰ ἐκ-
πλήξῃ τὴν νεανίδα· ἀλλ' ὁ λαλῶν πρὸς
αὐτὴν τῇ ἐλάλει τόσον ἰκετευτικῶς, ὥστε
αὐτὴ ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ ἐλθοῦσα ἐκά-
θησε, λέγουσα:

— Σὰς ἀκούω, κύριε.

— Δεσποινίς, ἐξηκολούθησε τότε ὁ
Γουσταῦος, εἰσθε νέα, εἰσθε ὠραία, εἰσθε
κόρη ἐντίμου ἀνδρός, ἡ καρδιά σας πρέπει
νὰ εἶναι εἰλικρινής, ἀγαθὴ, συμπαθής.
Ἄκουσίως σας ὑπῆρξατε ἡ αἰτία μεγάλου
δυστυχήματος.

— Μὲ τρομάζετε, ἀνέκραξεν ἡ Ἀντωνί-
α, οὐδὲν ἐννοοῦσα ἐκ τῆς συγκινήσεως
τοῦ Γουσταῦου, οὐδ' ἀναγνωρίζουσα ἔτι
αὐτόν, καίτοι τον εἶχεν ἴδῃ λίαν ἀτελῶς,
εἶναι ἀληθές, εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Ἐδ-
μόνδου.

— Χθὲς νεαρά τις γυνὴ ἦλθεν ἐδῶ νὰ
σας προσφέρῃ κεκρυφάλους, ταινίας;

— Εἶναι ἀληθές.

— Σὰς ὠμίλησε περὶ τοῦ κυρίου Δεπερέ;
— Εἶναι ἐπίσης ἀληθές, κύριε, ἀπε-
κρίθη ἡ Ἀντωνία ἐρυθριῶσα.

— ὦ! ὀμιλήσατε πρὸς με ἀφόβως,
δεσποινίς, διότι οὐδεμίαν ἄλλην ἔχω μα-
ταιότητα παρὰ μόνον νὰ πιστεύω ὅτι δὲν
ὑπάρχει καρδιά εἰλικρινεστέρη τῆς ἰδικῆς
μου. Ἀνεκοινώσατε εἰς τὴν νεανίδα αὐτὴν
ὅ,τι ὁ κύριος Δεβῶ σὰς εἶπε περὶ τοῦ κυρίου
Δεπερέ, τουτέστιν ὅτι εἶναι προσβεβλη-
μένος ὑπὸ θανατηφόρου ἀσθενείας. Λοι-
πὸν, δεσποινίς, ἡ κόρη αὐτῆ, τὴν ὁποῖαν
γνωρίζω, μοὶ ἔγραψε πάντα ταῦτα, διότι
γινώσκει ὅτι ἀγαπᾷ τὸν Ἐδμόνδον ὡς ἀ-
δελφόν μου, καὶ ἡ ἐπιστολὴ περιῆλθεν εἰς
τὰς χεῖρας τοῦ Ἐδμόνδου.

— ὦ, τὸν δυστυχῆ ἀνέκραξεν ἡ Ἀν-
τωνία.

— Ναί, τὸν δυστυχῆ, δυστυχέστατον
τῶντι, δεσποινίς· ἐπειδὴ ἡ πρόρρησις
αὕτη τοῦ θανάτου εἶναι ἡ καταστροφὴ
ὅλων του τῶν ἐλπίδων, ὅλων του τῶν
φίλων, ὅλης τῆς ὄνειροποληθείσης εὐ-
τυχίας του· διότι ὁ Ἐδμόνδος σὰς ἠγάπα,
δεσποινίς· διότι σὰς ἀγαπᾷ, καὶ τώρα
θὰ εἶναι ἠναγκασμένος νὰ ἐπιβάλλῃ σιγὴν
εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ ἡ καρδιά του,
ἣτις δὲν θὰ σιγήσῃ, θὰ συντριβῇ ἐν τῷ
στήθει του καὶ θὰ τον φονεύσῃ ταχύτε-
ρον καὶ πρὸ τῆς ὥρας. Λοιπὸν, δεσποινίς,
ἦλθον πρὸς ὑμᾶς εἰλικρινῶς, τιμίως, ἀ-
πλῶς, καὶ σας λέγω: Ὑπάρχει ἄνθρωπος,
ὅστις σὰς ἀγαπᾷ καὶ ὅστις θάποθάνῃ
νέος· ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔχει μητέρα ζῶ-
σαν μόνον διὰ τῆς ζωῆς του καὶ διὰ τῆς
εὐτυχίας του. Αἰσθάνεσθε ἐν τῇ ψυχῇ σας
ικανὴν δύναμιν, ὅπως καταστήτε ὁ φύλαξ
ἄγγελος τοῦ ἀνδρός τούτου, ὅπως τὸν
συντροφεύσητε διὰ τῆς στοργῆς καὶ τῶν
φροντίδων σας μέχρι τῆς ὥρας τοῦ θανά-
του του, ὅπως ἐπανορθώσητε τὸ κακόν,
ὅπερ ἀκουσίως ἐπράξατε· ἡ πρέπει νὰνα-
χωρήσῃ καὶ νὰ ὑπάγῃ νὰποθάνῃεις γωνίαν
τινὰ οὐδεμίαν ἄλλην ἔχων παρρηθίαν ἢ
μόνον τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ὀνόματός σας;
διότι, εἶμαι βέβαιος, ἡ ἀγάπη τῆς μητρός
του δὲν τῷ ἀρκεῖ πλέον τώρα.

Ὑπάρχουσιν αἰσθήματα μὴ ἔχοντα ἀ-
νάγκην σχολίων.

Ἀποφεύγομεν τὴν περιγραφὴν τῆς ἐν-
τυπώσεως, ἣν ἡ διακήμενὸς αὕτη, ἡ τό-
σον ἀπλῆ καὶ τόσον παράδοξος ἐνταύτῳ,
πρήξαγεν ἐπὶ τῆς Ἀντωνίνης· ἀλλ' ἐν
μῇ στιγμῇ ἡ νεῖς κατέστη γυνὴ καὶ
ἠσθάνετο ὅλας τὰς καρδίας τοῦ ἔρωτος,
τῆς ἀφοσιώσεως, τῆς μεγαλοψυχίας, δι-
νουμένης σφοδρῶς ἐν αὐτῇ καὶ συμβου-
λευούσας τὴν εὐγενῆ πράξιν, ἣν ἐξήτει
παρ' αὐτῆς ὁ Γουσταῦος.

— Κύριε, εἶπε τῷ Δωμῶν διὰ φωνῆς
σοβαρᾶς, ἐγειρομένη, μοὶ ὀρκίσεσθε, ὅτι
ὅσα μοι εἶπατε πρὸ ὀλίγου εἶνε ἀληθῆ;

— Σὰς το ὀρκίζομαι, δεσποινίς.

— Εἰσθε βέβαιος, ὅτι γινομένη σύζυ-
γος τοῦ κυρίου Δεπερέ, θὰ ἔπραττον πᾶν
τὸ ἀνθρωπίνως δυνατόν, ὅπως καταστήσω
εὐτυχῆ, ὅσοιςδὴποτε καὶ ἂν εἶναι ὁ καιρός,
ὄν τῷ παραχωρῆ ὁ Θεός;

— Εἶμαι βέβαιος.

— Λοιπὸν, κύριε, ἀγαπᾷ τὸν κύριον
Δεπερέ· ζῶντος αὐτοῦ, εἰς οὐδένα ἄλλον
θάνηκα ποτὲ ἢ εἰς αὐτόν· φέρετε εἰς αὐ-
τόν τὸν δακτύλιον τοῦτον, ὃν ἔχω παρὰ
τῆς μητρός μου, εἰς ἀρραβῶνα τοῦ ὅρκου,
τὸν ὁποῖόν σας κάμνω.

Ἄκουσε ὁ Γουσταῦος ἐρρίφθη εἰς τὰ γόνατα
τῆς Ἀντωνίνης καὶ ἠσπᾶσθη τὰς χεῖράς
τῆς, καλύπτων αὐτάς διὰ δακρύων.

— Ὑπάγετε, κύριε, εἶπε τῷ Γουσταῦω,
ἐπανάθετε παρὰ τῷ κυρίῳ Δεπερέ· ἐγὼ
θὰ δεῦθα ὑπὲρ τοῦ συζύγου μου.

Ταῦθα λέγουσα ἡ Ἀντωνία, ὠχρά, ἀ-
ξιοπρεπής, ὠραία, ἀκτινοβολοῦσα ἐκ νεό-
τητας, ἔρωτος καὶ καλλονῆς, ἤνοιγε τὴν
θύραν καὶ εἰσῆρχετο εἰς τὸν θάλαμόν της.

Ἄκουσε ὁ Γουσταῦος κατῆλθε τὰς βαθμίδας
τῆς κλίμακος ἀνὰ τέσσαρας.

— Εὐγενὴς καρδιά! ἐπανελάμβανε καθ'
ἐκαστὴν στιγμὴν. Ταλαίπωρε Ἐδμόνδε!
τοῦλάχιστον θὰ μοι ὀφείλῃ μίαν χαρὰν!

Εἰς τὴν θύραν ὁ Γουσταῦος συνήντησε
τὸν φίλον του, ὅστις, καθὼς εἶδομεν, ἠ-
θέλησε νὰ ἔλθῃ, ὅπως ἐπισκεφθῇ τὸν κ.
Δεβῶ.

— Σὲ ἀγαπᾷ! ἀνέκραξεν ὁ Γουσταῦος.
Οὐδέποτε θὰ ὑπανδρευθῇ ἄλλον. Ἴδου ὁ
δακτύλιός της. Ἀπὸ τῆς σήμερον εἰσθε
μεμνηστευμένοι. Ἐλπίζε, φίλε μου, ἔλ-
πιζε . . .

Καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἐδ-
μόνδου.

Ἄκουσε ὁ Ἐδμόνδος σχεδὸν ἐπνίγετο ὑπὸ τῆς
χαρᾶς.

— Τὴν εἶδες; ἠρώτησεν.

— Ναί.

— Καὶ με ἀγαπᾷ;

— Ναί.

— Καὶ συναινεῖ νὰ με συζευχθῇ;

— Ναί, ναί, σοὶ λέγω.

— Ἄ, Γουσταῦε, δὲν ἐπίστευον ὅτι ἠ-
δύνατό τις νὰ εἶναι τόσον εὐτυχῆς καὶ
τόσον δυστυχῆς τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Ἐδμόνδος ἐνηγκα-
λίετο ἐκ νέου τὸν φίλον αὐτοῦ.

— Τί διάβολο τρέχει! οἱ κύριοι αὐτοὶ
εἶναι τρελλοὶ, εἶπε χονδρῶς τις κύριος, πα-
ρασταθῆς κατὰ τὴν σκητὴν ταύτην καὶ
μὴ ἐννοῶν πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἐναγκαλι-
ζῶνται οὕτως ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ἀναγκάζουσι
τοὺς ἀνθρώπους νὰ καταβαίνωσιν ἐκ τοῦ
πεζοδρομίου.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

EUGÈNE D'AURIAC

Η ΜΟΝΑΧΗ

Διήγημα

Α'

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Ἰουνίου
τοῦ ἔτους 1732, γυνὴ τις ἐβάδιζε γοργῶ
βήματι ἐν τοῖς ὁδοῖς τῆς Τολώσσης. Ἐνί-
στε ἐσταμάτα ἵνα ἐρωτήσῃ τὸν δρόμον
της, εἶτα αὐτὴς ἤρχιζε τὴν ταχεῖαν πο-
ρεῖάν της. Ἐπὶ τέλους ἀφίκετο εἰς τὴν
μονὴν τῆς Παναγίας τοῦ Σάκκου, ἣς τὴν
κιγκλιδωτὴν θύραν ἔκρουσε, ζητήσασα ἵνα
ὀμιλήσῃ πρὸς τὴν ἡγουμένην.

Γραῖα μοναχὴ τὴν εἰσήγαγεν εἰς τι δω-
μάτιον εἶδος εὐκτηρίου, οὐτινος ἡ εὐωδία
τῶν ἀνθέων ἐδήλου τὴν κομψότητα, εἶτα
δὲ ἐξῆλθεν ἄφρωνος, ἀφήσασα τὴν ἀγνω-
στον μόνην καὶ βεβουθισμένην ἐν ταῖς σκέ-
ψεσιν αὐτῆς. Μετ' ὀλίγον γυνὴ, ἀγέρωχον
τὸ βῆμα ἔχουσα, εἰσῆλθε καὶ ὑπεκλήθη
ἐλαφρῶς, ὅπως ἀποδώσῃ τὸν χαιρετισμὸν
τῆς νεήλυδος. Ὑπέδειξεν ἔδραν πρὸς τὴν
ἐπισκέπτριαν καὶ ἀμφοτέρας ἐκάθησαν.

Οἰοσθήποτε τῇ στιγμῇ ταύτῃ ἐβλεπε
τὰς δύο ταύτας γυναικίας ἐν τῷ μέρει
ἐκείνῳ, εὐτρεπισμένῳ μετὰ μεγίστης κα-
λαισθησίας καὶ πολυτελείας, εἰς παντοίας
εἰκασίας ἤθελε βυθισθῆ. Ἡ μὲν, κοινοῦ

ἀναστήματος και προκεχωρηκυίας ἤδη ἡλικίας, ἦτο ἐνδεδυμένη διὰ χονδρῶν μαλλίνου ὑφάσματος, ὕπερ, ἡμιηνεωμένον εἰς τὸν λαϊμόν, ἐφανέρωνεν ὑποκάμισον ἐκ λεπτοτάτου ὀλλανδικοῦ λινοῦ. Οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς ἀπήστραπτον, καὶ ἀφ' ἐκατέρως τῶν παρειῶν τῆς ἐκρέμαντο φλόκοι φαιῶν μαλλίων ἀποκαλυπτῶν ἐτι μᾶλλον τὴν λευκότητα τοῦ δέρματός τῆς. Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἦσαν αὐστηρά, εὐγενῆ καὶ ἐπιβάλλοντα. Ἐν τῷ κόσμῳ ἦτο γνωστὴ ὡς Γαβριέλλα Δεσερζάν, ἀλλ' ἐν τῇ μονῇ ἐκκαλεῖτο μήτηρ Ἄννα-Μαρία.

Πόσον ὅμως ἡ ἐτέρα διέφερε! Νεωτέρα τῆς πρώτης κατὰ εἴκοσιν ἔτη περίπου, ὑψηλὴ καὶ εὐκαμπτος, ἔτρεμε καὶ ἔκλινε, δίκην ἀνθους κύπτοντος τὴν κορυφὴν πρὸ τῆς θυέλλης. Τὸ ὠραιότατον πρόσωπόν τῆς ἔφερε τὸν τύπον μακρῶν βασάνων. Χονδρὰ δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν μακρῶν βλεφαρίδων τῆς, ἅτινα περιεκύκλουν τοὺς κυανοὺς ὀφθαλμούς τῆς, καὶ οἱ ὠραῖοι βόστρυχοι τῆς ζανθῆς κόμης τῆς, σαλευόμενοι ὑπὸ δροσεροῦ ἀέρος εἰσδύοντος ἐν τῷ δωματίῳ, ἔπιπτον ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς.

— Εἰμπορῶ νὰ μαθῶ, κυρία, εἶπεν ἡ ἡγουμένη, μετ' ἀρκούντως μακρὰν σιγὴν, ὁποῖον αἴτιον σὰς ἔφερον ἐδῶ;

— Οἱμοὶ! μῆτέρ μου, ἀπεκρίθη ἡ νεαρὰ γυνή, ἀπομάζασα τὰ δάκρυά τῆς, ἤλθον νὰ σὰς παρακαλέσω ὅπως μὲ παρηγορήσῃτε. Εἶμαι δυστυχῆς ἀμαρτωλὴ, ἀλλ' ὑπέφερον ὡσαύτως. Ὁ Θεός, μοὶ ἔλεγον πάντοτε οἱ γονεῖς μου, συγχωρεῖ τοὺς μετανοούντας. Ἐνόμισα ὅτι δὲν ἀρκεῖ ἡ μετάνοια καὶ ἀνεμνήσθην τῶν λόγων τούτων τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τοὺς μαθητάς του: «Εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ εἰσέλθῃ πλοῦσιος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.»

Διὰ νὰ τύχῃ τὸ ἀμάρτημά μου ἐξιλασμοῦ, διὰ νὰ συντελεσθῇ ἡ μετάνοιά μου, ἔρχομαι νὰ ριθῶ εἰς τὰς ἀγκάλας σας, ἐγκαταλείπουσα ἅπασαν τὴν περιουσίαν μου. . . Καταδέχθητε νὰ μὲ καταλέξητε μεταξύ τῶν ἀγίων θυγατέρων σας.

— Ὁ οἶκος τοῦ Κυρίου εἶναι ἀνοικτός εἰς ἅπαντας τοὺς ἀμαρτωλοὺς, ὑπέλαθεν ἡ ἡγουμένη. Ἐπιτρέψατέ μοι ἐν τούτοις νὰ σὰς παρατηρήσω ὅτι δὲν μοὶ φαίνεσθε εἰς κατὰστασιν νὰ υποβληθῆτε εἰς τὰς στερήσεις τοῦ τάγματος ἡμῶν. . . Εἶσθε ἀδύνατος, ἡ ὑγεία σας. . .

— Ὡ Θεέ μου! διέκοψεν ἡ ἀγνωστος, θὰ περιπλανῶμαι λοιπὸν καθ' ἅπαντα τὸν βίον μου; Ἄγια μήτηρ, φαίνεσθε ἀγαθὴ καὶ εὐσπλαγγνος, μὴ μὲ ἀπομακρύνῃτε ἀφ' ὑμῶν, σὰς ἰκετεύω. Οὐδὲν πλέον μοὶ ἀπομένει ἐπὶ τῆς γῆς. Δὲν ἔχω πλέον σύζυγον, καὶ ἴσως οὔτε τέκνον.

Ἡ μοναχὴ ἐφάνη συγκινηθεῖσα ἐκ τῆς θλίψεως, ἥτις τόσον ἀληθῆς ἐξεδηλοῦτο. Ἐπλησίασε ταχέως τὴν νεαρὰν ἀγνωστον καὶ τῇ εἶπε λίαν ἡπίως:

— Ἀπομάξατε τὰ δάκρυά σας, κόρη μου. Οὐδόλως σκέπτομαι νὰ σὰς ἀποδιώξω. Ἄν ἡ ἀπόφασίς σας εἶναι ἀνέκκλη-

τος, ἂν ἦσθε ἐλευθέρᾳ παντός δεσμοῦ καὶ ἂν αἰσθάνησθε ὑμᾶς αὐτὴν ἐμφορομένην ὑπὸ τῆς ἀναγκαιᾶς δυνάμεως, μείνατε μαζί μας. Θὰ σὰς παρηγορήσωμεν καὶ ἐλπίζω ὅτι αἰ μετὰ τῶν ἰδικῶν σας ἐνωμένοι δεήσεις μου θὰ τύχῃσι τῆς συγγνώμης τοῦ Θεοῦ.

Ἔστη ἐπ' ὀλίγον, θεωροῦσα μετ' ἄρκας προσοχῆς τὴν ἐρχομένην οὕτω νὰ ζητήσῃ καταφύγιον ἐν τῇ μονῇ, εἶτα δὲ προσέθηκεν:

— Ἐν τούτοις ὁ κανονισμὸς τοῦ τάγματος ἡμῶν ἀπαιτεῖ νὰ μάθω πόθεν ἔρχεσθε. . . Εἶσθε ξένη, ἀναμφιβόλως; Τίς εἶσθε; Μήπως ἔχετε οἰκογένειαν, ἥτις νὰ σὰς ζητήσῃ λόγον περὶ τῆς ἀποφάσεως ἣν ἐλάβατε;

Ἀκούσασα τὰς ἀρκούντως γοργῶς γενομένας ἐρωτήσεις ταύτας, ἡ ἀγνωστος ἐφάνη πρὸς στιγμὴν ἐκπεπληγμένη. Ἐλαφρὰ ἐρυθρότης ἐχρωμάτισε τὰς πρὸ ὀλίγου ὠχροτάτας παρειᾶς τῆς. Ἐν τούτοις ταχέως συνῆλθεν ἐκ τῆς ταραχῆς τῆς, καὶ ἀπεκρίθη ἐντελῶς γαλήνιος καὶ θαρραλέως:

— Ἐγεννήθην εἰς μικρὰν τινα πόλιν πλησίον τοῦ Λονδίνου καὶ ὀνομάζομαι Αἰκατερίνη Δεσερζοῦρη, κόμησσα Δαρμούθ. . . Πρεσβεῦσα τὴν καθολικὴν θρησκείαν.

Εἰπούσα ταῦτα ἐξήγαγε κάτωθεν τῆς ἐνδυμασίας αὐτῆς κομψὸν κιβωτίδιον, κεκοσμημένον διὰ χαλυβδίνων κοσμημάτων, ὅπερ ἐνεχείρισε τῇ ἡγουμένη.

— Λάβετε τὸ κιβωτίδιον αὐτό, μῆτέρ μου, ἐξηκολούθησε. Περιέχει τὴν προικὰ μου. Θὰ ἴδῃτε ὅμως ἐν αὐτῷ πολυτιμώτατον πρᾶγμα, οὐχὶ δι' ὑμᾶς, ἀλλὰ διὰ τὸ μόνον ἀγαθὸν ὅπερ μὲ συνέδεσεν ἐν τῷ κόσμῳ μέχρι τῆς σήμερον. Οἱμοὶ! ἀπηλπίσθην ἀπὸ τοῦ νὰ τὸ ἴδω. . . Μοὶ ἤρπασαν τὸ τέκνον μου, τὸ ἀπέσπασαν τῶν ἀγκαλιῶν μου ἐν Ἀγγλίᾳ, ἵνα τὸ φέρωσιν εἰς Γαλλίαν. Ἄν ζῆ ἀκόμη, ἂν ἡμέραν τινα ἀκούσητέ τι περὶ αὐτοῦ, καλέσατέ το καὶ δότε τοῦ τὴν παρακαταθήκην ταύτην, τὴν ὁποῖαν σὰς ἐμπιστεύομαι. . . Εἶθε νὰ εὔρῃ μετ' οὐ πολὺ ἐν αὐτῷ τὰς τελευταίας σκέψεις τῆς δυστυχοῦς μητρὸς του.

B

Δύω ἔτη μετὰ τὰ ἀνωτέρω, ἐν Τολώσῃ γενικὴ ὁμιλία ἦτο περὶ τῆς ὠραίας κομῆσεως Δαρμούθ, ἥτις ἔμελλε νὰ γείνη μοναχὴ. Τὸ παρεκλήσιον τῆς μονῆς τῆς Παναγίας τοῦ Σάκκου (λαβούσης τὸ ὄνομα τοῦτο, διότι ἡ μονὴ ἔκειτο ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου ὁδοῦ), εἶχε κοσμηθῆ πρὸς τοῦτο ὑπὸ μεγαλοπρεπῶν καταπετασμάτων καὶ σπανιωτάτων δροσερῶν ἀνθέων. Τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ, τὸ μοναστήριον τῶν Βενεδικτίνων, ὅπως ἅπαντα τὰ γυναικεῖα μοναστήρια, ἀπήστραπτον ἐκ τῶν καλλωπισμῶν. Ἡδύνατο νὰ συμβαίνει ἄλλως, ἀφ' οὗ αἰ μοναχαὶ τούτων ἀνῆκον εἰς τὰς ἐνδοξοτάτας οἰκογενείας, ἀφ' οὗ καὶ πριγκήπισσαι μάλιστα κατελίμπανον τὰς βαθμιδὰς τοῦ θρόνου ἵνα

εἰσέλθωσιν εἰς τὰς μονὰς; Κατὰ τὰς τελετὰς τοῦ ἀδύτου, ἠρέσκοντο νὰ περιβάλλωσι τὴν ἱερότητα τῆς θρησκείας διὰ πομπῆς καὶ μεγίστης μεγαλοπρεπειᾶς. Ἦτο τοῦτο ἀνάμνησις ἐλαχίστη τῆς καταγωγῆς αὐτῶν καὶ τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ μεγαλείου των, εἰς ὃν ἄλλοτε ἀνῆκον.

Ἡ τελετὴ, ὀρισθεῖσα κατ' ἀρχὰς κατὰ τὴν 10 Ἰουνίου, ἀνεβλήθη ἐπὶ δεκαήμερον, διότι, ἔλεγον, ἡ ἡγουμένη εἶχεν ἀσθενήσῃ καὶ οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ γείνη μοναχὴ δόκιμος ἀπουσιαζούσης τῆς σεβασμιοῦ ταύτης μητρὸς. Ἴσως ὅμως ἡ ἡγουμένη ἀνέμεινεν ἵνα ἡ ἀκολουθία τῆς τελετῆς ταύτης τελεσθῇ παρόντος τοῦ ἀρχιεπισκόπου.

Πράγματι, ὁ Πανιερώτατος Κριλιὼν ἔμελλεν αὐτοπροσώπως νὰ λειτουργήσῃ.

Μίαν ὥραν πρὸ τῆς λειτουργίας, ἡ δόκιμος, λευχειμονούσα καὶ φοροῦσα στέφανον ἐξ ἀνθέων, παρεδόθη εἰς τὴν ἀνάδοχον, ἥτις ἐλλείπει οἰκογενείας, τὴν συνώδευσεν ἐν τῇ πόλει. Ἀνοιξάσα αὐτῇ τὰς πύλας τῆς μονῆς, ἡ ἡγουμένη τῇ εἶπε:

— Πήγαίνε, κόρη μου, πήγαίνε ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ. Δύνασαι νὰ μείνης ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἂν ἐλπίζης νὰ εὔρῃς τὴν εὐτυχίαν.

[Ἔπεται συνέχεια]

B*.

ΠΑΥΛΟΥ ΜΑΝΤΕΓΑΤΕΑ

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΕΝ ΜΑΔΕΡΑΙ

Τὸ ὠραιότατον τοῦτο μυθιστόρημα, τοῦ γνωστοῦ Ἰταλοῦ συγγραφέως, εὐρίσκειται ἐν τῷ γραφεῖω τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», καὶ τιμᾶται ἀντὶ δρ. 1.50, ἀποστέλλεται δὲ ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελετῶν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται γάρῳ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελετῶν.]

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [53]
 «Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως», μυθιστόρ. δραματικώτατον Ἐαθ.δ-Δε-Μοντεπέν, ἀρτι ἐκδοθέν. Δραχ. 3 [3,30]
 «Τὸ Τριακοσιᾶδραχμον» Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου. λεπ. 50 [60]
 «Υγιεινὴ», Παύλου Μαντεγάτσα, μετάφρασις Ν. Ἀζελῶ, ἱατροῦ. Δρ. 4 [4,30]
 «Σύγγραμμα Μαγειρικῆς», Νικολάου Σαράντη (μαγειροῦ). Δρ. 4 [4,30]
 «Οἱ Μελόνουφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορῶ Ἐαθ.δ Μαρμιέ, στερθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δρ. 1,50 [1,70]
 «Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι: Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετιθῆ ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννιτσάρων». Τόμοι 2. Δρ. 5. [5,50]
 «Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορῶ Catulle Mendès. Δρ. 1,50 (1,70)
 «Τὰ Ἐκατομμύρια τοῦ κ. Ἰωραμίας», μυθιστορῶ Αἰμιλίου Ρ. σοβούργ (τόμ. 2) δρ. 7 (7,50)
 «Λέων Ἀσώνης», μυθιστορῶ Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰαδ. Σκυλίση Δρ. 1,50 [1,80]